CHARLOTTE HUGHES

Din surpriză în surpriză

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Încă cinci minute și o să telefoneze la poliție.

Clelia Drysdale își privi pentru a nu știu câta oară ceasul. Unde naiba era? se întrebă ea bătând nervoasă cu piciorul în parchet. Se îndreptă spre fereastră și dădu perdeaua la o parte, în speranța că-l va vedea sosind pe tatăl ei. Dar întunericul nopții o împiedică să distingă altceva decât propria ei imagine reflectată de geam.

Se încruntă. Câteva șuvițe rebele scăpaseră din coada de cal, încadrându-i chipul cu bucle blonde. Dar oboseala și guturaiul dădeau un aer trist ochilor ei. Clelia avu brusc impresia că nu are douăzeci și opt de ani ci șaizeci. Dar chiar dacă se simțea moale ca o cârpă, nu putea să se gândească la asta când avea un dispărut pe cap?

Poate că sosea chiar în acel moment, gândi Clelia repezindu-se afară din casă. Aerul era cald în ciuda orei

târzii. Acest iulie fusese torid, dar de zece ani de când locuia în Kansas, se obișnuise cu acest climat.

În schimb nu se obișnuise deloc, deși trecuseră trei ani de atunci, să locuiască împreună cu un bărbat de șaptezeci de ani care continua să facă pe tinerelul.

Clelia traversă peluza pe care seceta parcă o arsese. O trecu un fior văzând toată iarba îngălbenită, gândindu-se la efectul pe care căldura ar putea-o avea și asupra creierului bătrânului ei tată.

„Fără panică!“ își spuse ea. La urma urmei, el nu era plecat decât de două ore. Ar fi trebuit să încerce să-l împiedice să-și facă plimbarea obișnuită de seară, după cină, dar el pretindea că aceasta îl menține în formă. Era încăpățânat ca un catâr și făcea totul doar după capul lui, nepăsându-i deloc că fiica lui era pe jumătate nebună de îngrijorare.

„Și dacă a făcut un pas greșit și a căzut?“ se neliniști ea. Memoria îi juca uneori feste. Nimic grav, fără îndoială; dar nu reuși totuși să se liniștească. Tatăl ei își reamintea perfect ziua căsătoriei lui, putea să enumere diferitele orașe în care locuise în timpul carierei sale de director al unei firme de construcții, sau să-și numească toți prietenii care luaseră parte la înmormântarea soției lui, care avusese loc în urmă cu trei ani. Dar câteodată își reamintea cu greu ce mâncase la micul dejun sau dacă-și luase medicamentele. Clelia îi vorbise într-o zi despre asta doctorului Johnston care-i răspunsese ridicând din umeri și zâmbindu-i:

— Vernon își amintește ceea ce are importanță pentru el. Tipul știe să aprecieze așa cum trebuie viața — vinul, femeile și mâncarea bună — și o să ne îngroape pe toți.

— E adevărat, șoptise ea, mai aleargă încă după fuste!

Clelia puse frâu imaginației sale bogate prin care defilau tot felul de imagini îngrozitoare. Tatăl ei era la fel de teribilist ca și puștii de care se ocupa ea o dată pe săptămână. Și mai rău chiar. Tânăra se îndreptă obosită spre casă, deschise ușa dând-o la perete și se duse direct la telefon.

Tatăl ei se va înfuria groaznic dacă va trimite o patrulă în căutarea lui. Clelia surâse la acest gând. Asta o să-l învețe minte pe ursuzul ăsta bătrân să fugă astfel, lăsând-o pe fiica lui să-și facă atâtea probleme. Alertase deja toți vecinii.

Clelia ridicase receptorul ca să formeze numărul poliției când auzi zgomotul unei mașini care intrase în curte. Închise și se repezi afară. Un Volvo negru se pregătea să parcheze în spatele mașinii ei.

Portiera din dreptul șoferului se deschise și lumina dinăuntru se aprinse. Clelia își recunoscu imediat tatăl, așezat pe locul pasagerului, și fu cuprinsă de ușurare. Apoi veni rândul furiei. Ce naiba făcuse în tot acest timp? se întrebă ea. Se îndreptă spre mașină, la fel ca un soldat spre dușmanul lui, fără să țină seamă că șoferul ieșise. Deschise portiera din partea tatălui ei și-i aruncă una din faimoasele ei priviri, neagră și plină de subînțelesuri.

— Unde ai fost? îl întrebă ea. Tocmai mă pregăteam să telefonez la poliție.

Vernon Drysdale îi zâmbi fiicei sale cu un aer vinovat. Cu părul lui alb ciufulit, semăna cu un cățeluș surprins pe când rodea un pantof.

— Pp... pot să-ți e... explic totul, spuse el cu o voce cleioasă.

Făcu o tentativă să iasă din mașină, dar eșuă și recăzu în scaun râzând. Clelia holbă ochii de uimire.

— Iertați-mă, rosti o voce bărbătească din spatele ei. Eu cred că tatăl dumneavoastră e... hmm... puțin beat.

Clelia se întoarse cu fața spre bărbatul care-i vorbise. În ciuda întunericului, remarcă simplitatea ținutei lui. Purta un tricou mulat pe corp care-i scotea în evidență torsul musculos. Un șort de tenis lăsa să se întrevadă suplețea șoldurilor. Picioarele erau lungi și bronzate. Clelia își ridică repede capul și privirile lor se încrucișară o clipă. Bărbatul avea niște ochi de un albastru la fel de profund ca Oceanul Pacific, în luminițele cărora zări o sclipire de veselie. Părul lui era negru și ondulat. Tipul arăta formidabil.

— Beat? repetă ea neîncrezătoare.

Clipi de mai multe ori înainte să priceapă.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Îmi pare rău, dar e vina mea, spuse bărbatul cu o voce care se voia plină de remușcări.

Dar un surâs malițios îi juca în priviri.

— L-am găsit stând sub un arbore, în curtea mea, îi explică el. Pretindea că se odihnește, dar avea mai degrabă aerul cuiva care e pe cale să leșine din cauza căldurii. L-am invitat în casă. Am discutat în timp ce am băut câteva beri.

— L-ai îmbătat! îl acuză ea furioasă.

Clelia îi întoarse spatele și se apropie de tatăl ei. Acesta adormise, sau leșinase, cu gura larg deschisă.

— Nu credeam că-i vor face rău câteva beri.

Clelia se întoarse și-l studie pe necunoscut. „Un cretin, gândi ea. O mulțime de mușchi și nimic în cap!“

— L-ați întrebat măcar dacă are voie să bea?

— Nu, eu...

— Evident. S-a ferit să spună asta.

Se apropie de ea cu dorința subită de a cuprinde între degete bărbia asta voluntară și de a săruta buzele astea subțiri, doar pentru a vedea care va fi reacția Cleliei. Dar se abținu.

— Ascultați, domnișoară, îmi pare rău că am fost cauza acestui incident. Pot să-l transport în casă pe tatăl dumneavoastră pentru a mă face iertat?

— Nu numai că puteți, dar aveți datoria s-o faceți. Cred că a leșinat.

Bărbatul își băgă capul în mașină.

— Domnule Drysdale, spuse el, treziți-vă!

Dar respectivul nu făcu nici o mișcare.

— Pot să vă ajut? îl întrebă Clelia.

În ciuda îngrijorării ei, studie cu atenție fizicul necunoscutului în timp ce acesta îl zgâlțâia pe tatăl ei. Spatele puternic, umerii lați, coapsele robuste dădeau imaginea unui mascul perfect.

— Luați-l de picioare, răspunse el și începeți să trageți când eu o să-l apuc de subțiori. Atenție! Unu, doi...

Vernon deschise ochii.

— Ce se întâmplă? se miră el privind împrejurul lui. Cine sunteți?

— Brian Anthony. Am băut împreună câteva beri. Vă amintiți?

— Câteodată mai uită, îi șopti Clelia.

— Nici gând! se indignă Vernon. Am o mermorie de elefant. Încercați și o să vedeți. Întrebați-mă, de exemplu, în ce an a fost ales președinte Harry Truman. Hai, aștept!

— De acord, oftă Brian. În ce an, deci?

— În o mie nouă sute patruzeci și cinci, îi răspunse Vernon. La 12 aprilie.

— Ați câștigat, domnule Drysdale, spuse Brian pe un ton înveselit.

— Spune-mi Vernon.

— Bun. Acum, Vernon, lasă-mă să te ajut să ajungi în casă.

Vernon își încrucișă brațele pe piept.

— Nu pot, băiete. Trebuie să rămân la postul meu. Nemții pot sosi dintr-o clipă în alta.

Clelia tresări. De câțiva ani tatăl ei se comporta câteodată ciudat, dar în asemenea hal... O fi fost din cauza amestecului de alcool și medicamente? se întrebă ea. Doctorul Johnston o prevenise în privința acestui pericol. O să-i telefoneze imediat.

— Motiv în plus ca să te pui la adăpost, îi șopti Brian înțelegând imediat că nu trebuie să-l contrazică pe bătrân. Să-i lăsăm pe soldați să efectueze manevrele. Trebuie să te știm în siguranță, fiindcă ești singurul care poate da ordine.

Vernon reacționă la această chestiune.

— Foarte bine, îl aprobă el în cele din urmă. Înainte, soldat!

Clelia privea stupefiată scena. Se mulțumi să-l ajute pe Brian să-l scoată pe tatăl ei din mașină, apoi se duse să deschidă ușa de la intrare. Evită cu grijă să întâlnească privirea lui, oarecum jenată de incident.

— Unde trebuie să-l ducem? se interesă Brian.

— Pe aici, răspunse ea traversând antreul.

Mulțumi Cerului că își petrecuse după-amiaza făcând curățenie. Parchetul strălucea, la fel ca și mobilele. Nu se putu împiedica să se întrebe ce gândea Brian despre casă și despre mobilierul vechi, strâns de-a lungul anilor.

*

* *

— Dar de ce naiba m-ați cărat până aici, când eu am două picioare care funcționează perfect? mormăi Vernon.

— Pentru că, dacă nu te instalez în patul tău, fiica ta va continua să-mi poarte pică pentru ce-am făcut.

Brian își însoți vorbele cu o privire îngrijorată în direcția Cleliei.

Intrară în camera tatălui ei. Clelia se repezi să aprindă lumina și să aranjeze patul.

— Scoate-i încălțăminea și eu o să mă ocup de cămașă, îi porunci ea lui Brian.

— Sunt în stare să mă dezbrac și singur, se indignă Vernon.

— Fără comentarii! Știi perfect de bine că nu ai voie să bei alcool când iei medicamentele acelea. Când o să audă doctorul Johnston, să vezi ce-o să se înfurie.

— Pârâcioaso! mormăi Vernon.

Clelia îl văzu pe Brian zâmbind la auzul acestei replici, în mod vizibil solidar cu domnul Drysdale. Cu siguranță gândea că ea exagera. Probabil că el nu avea nici o grijă pe lumea asta. În schimb dădea dovadă de o siguranță și o înfumurare care o scoteau din fire. Clelia îl surprinsese de două ori uitându-se la picioarele ei. Și se simți dintr-o dată prost că blugii ei erau atât de strâmți.

— E mai bine? îl întrebă pe tatăl ei.

— E în regulă. Servește-l cu un pahar de limonadă pe bietul Brian.

Clelia își sărută tatăl pe frunte și ieși din încăpere, cu Brian pe urmele ei.

— Nu te deranja pentru mine, îi spuse el, ținându-se totuși după ea până în bucătărie.

Pentru un motiv necunoscut, nu părea deloc grăbit să plece.

— Îi telefonezi doctorului? o întrebă el văzând că ridică receptorul.

Clelia dădu din cap și formă numărul doctorului Johnston. Dar nu dădu decât de secretară, pe care o rugă să-i transmită medicului s-o sune imediat.

— Aș dori să mai rămân ca să aflu ce va spune, rosti Brian.

Clelia dădu din cap cu un zâmbet forțat.

Se instalară în bucătărie așteptând telefonul medicului. Văzându-l pe Brian că privește în jurul lui cu un aer atent, Clelia se întrebă ce crede despre bucătărie. O decorase cu mâna ei, încercând s-o facă primitoare și călduroasă, păstrând însă stilul sobru al mamei sale.

— Îmi place bucătăria, spuse în cele din urmă Brian.

Propria lui casă, deși cu mult mai mare, nu era atât de ospitalieră ca aceasta.

— Pariez că tu ai aranjat-o. Îți seamănă, adăugă el.

Clelia îl privi cu un aer suspicios. Cum de putea afirma așa ceva, când abia o cunoscuse? Îl privi cu atenție. Probabil că avea vreo treizeci de ani. Linia perfectă a corpului dovedea că știa să-și poarte de grijă.

El se întoarse brusc și-i surprinse privirea. Clelia se înroși.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul tău, spuse ea încercând să-și ascundă încurcătura.

— Un fleac, răspunse el, fixând-o la rândul lui.

O găsea frumoasă. Și naturală, așa cum se prezenta acum, fără prea mult fard. Îi plăcea asta. Râse la acest gând. Tânăra femeie nu părea câtuși de puțin interesată pe persoana lui. Poate că era neliniștită, gândi el.

— De obicei nu sunt atât de... nervoasă, îi mărturisi ea ca și cum îi ghicise gândurile.

— Probabil că din cauza guturaiului, glumi Brian studiind-o în continuare.

Clelia simți că el îi remarca toate imperfecțiunile: pistruii de pe nasul cârn și, sub ochi, acea aluniță, pe care n-o putea suferi.

Telefonul sună în acel moment și Clelia sări de pe scaun ca să răspundă, fericită de această diversiune.

Discuția cu doctorul Johnston dură trei minute, dar după ce închise se simți ușurată.

— Ei? se interesă Brian.

— Totul e în regulă. Doctorul va trece pe aici ca să se asigure, dar, având în vedere că tata n-a băut pe stomacul gol, nu vor exista consecințe neplăcute.

Fu mișcată de ușurarea vădită care se înscrise pe chipul lui Brian.

— Problema cu medicamentele astea e că o singură bere are asupra organismului lui un efect similar cu două sau trei. Iar trei beri...

— Deci nu e de mirare că l-au doborât, spuse Brian încruntându-se.

Își trase scaunul și se ridică. Mâzgăli un număr de telefon pe colțul unei hârtii și i-l întinse Cleliei.

— Dacă are vreo problemă în noaptea asta, nu ezita să-mi telefonezi. La urma urmei, eu sunt vinovat pentru toate astea.

Clelia zâmbi, mulțumindu-i pentru propunerea lui.

— O să te las acum să dormi, adăugă el.

Zâmbetul tinerei îl tulburase peste măsură și el își dădu seama că era departe de a fi indiferent la farmecul ei. Așa că era momentul să plece!

— O să trec mâine să aflu vești. Nici măcar nu-ți cunosc numele.

— Clelia.

— Ei bine, încântătoare Clelia, pe mâine. Nu uita să încui bine ușa cu cheia, spuse el cu un zâmbet forțat pentru a-și masca decepția.

Ea îl privi plecând în Volvo, ale cărui faruri din spate dispărură curând în depărtare. Nu era deloc genul ei de bărbat, gândi tânăra. Apoi râse la acest gând ciudat... probabil că nu-l va mai revedea niciodată.

Când intră în casă, ezită o clipă apoi aruncă la coș numărul de telefon pe care i-l dăduse Brian. Apoi urcă în camera ei.

*
* *

— Ar cam fi timpul să te scoli, ciripi Clelia a doua zi de dimineață intrând în camera tatălui ei.

Soarele scălda întreaga încăpere cu lumina lui.

— Cred că o să mor, bombăni Vernon. Și o să-mi explodeze capul dacă n-o să-mi dai o aspirină.

— Cu o condiție: promite-mi să nu mai pui în gură nici o picătură de alcool atâta timp cât continui acest tratament.

— Promit, mormăi el.

Clelia ieși din cameră și reveni după un minut cu o aspirină și un pahar de apă. În același moment se auzi soneria de la ușă.

„Cine o fi?“ se întrebă Clelia repezindu-se să deschidă.

În pragul ușii îl descoperi pe Brian. Ținea în mână o pungă de hârtie.

— Sper că n-am venit prea devreme, spuse el. Am adus niște gogoși calde.

Îi întinse zâmbind punga.

— Darul păcii, într-un anumit fel, adăugă el tot zâmbind.

— Brian! Dar nu trebuia, exclamă ea.

Inima îi bătea neregulat în piept, demonstrându-i fără voia ei cât era de fericită să-l revadă. Dar în același timp,

era îngrozită că el o vedea astfel îmbrăcată. Strânse cordonul halatului vechi și-și trecu mâna prin părul care mai păstra încă urma bigudiurilor pe care abia și le scosese. Se simțea la fel de seducătoare ca o cerșetoare. Remarcă privirea uimită pe care Brian o îndreptase spre coafura ei și se înroși.

— Mă pregăteam să mă îmbrac ca să mă duc la biserică, se justifică ea întrebându-se cum de el putea fi atât de frumos, așa, cu noaptea-n cap.

— Dar mie mi se pare că ești încântătoare, spuse el. Cum se simte tatăl tău?

— Are gura ca iasca, pufni ea nemulțumită. Dar o să se simtă mai bine după ce o să înghită o aspirină. Iartă-mă pentru aseară, am reacționat puțin cam brutal.

— Nu sunt supărat, îi răspunse Brian.

Scotoci prin buzunar și scoase o cutiuță.

— Ți-am adus niște medicamente pentru guturaiul tău, îi spuse el întinzându-i-o.

Ea îl privi cu uimire, mișcată de atenția lui.

— Mulțumesc, îi răspunse ea plecând ochii cu timiditatea unei fetișcane.

Vernon dădu buzna în încăpere, ținându-și capul între mâini.

— Mi-ai văzut ochelarii?

Se opri și zâmbi, zărindu-l pe Brian.

— Sunt pe televizor, îi indică acesta.

— Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi! exclamă bătrânul cu căldură adresându-i-se lui Brian. Ia loc cât timp pregătesc cafeaua.

— Nu vreau să te fac să întârzii, spuse Brian după ce Vernon se retrase.

— Nu plecăm niciodată înainte de ora zece și jumătate, îl asigură ea.

Fără să știe de ce, Clelia nu era deloc grăbită să-l vadă plecat. În ajun crezuse că nu-l va mai revedea niciodată și uite că acum se afla în fața ei.

— Avem tot timpul, adăugă ea.

Vernon își făcu din nou apariția.

— Micul dejun este gata, anunță el.

— Vii și tu? o întrebă Brian pe Clelia.

Ea fu luată pe neașteptate de tonul întrebării lui, care dădea de înțeles că-i dorește prezența.

— Imediat ce sunt gata, îi răspunse ea.

— O să-ți păstrăm o gogoașă, glumi el având o luminiță în priviri.

Clelia se forță să-și păstreze calmul, urcând scara încet și nu fugind ca urmărită de diavoli. Dar cu toate acestea, când ajunse pe palier, răsufla din greu și era transpirată.

„Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. Era pe punctul să leșine din cauza unui bărbat pe care abia îl cunoștea. Intră în camera ei încruntându-se. Doar n-o să devină ridicolă numai fiindcă în casă se afla un bărbat! Hotărî că doar căldura îi provocase stări neobișnuite.

În timp ce-și scotea halatul, Clelia nu se putu împiedica să se întrebe de ce revenise Brian. Doar ca să se asigure că Vernon se simte mai bine? Un bărbat ca Brian avea probabil ceva mai bun de făcut decât să se preocupe de un bătrân. Atunci, de ce? se întrebă ea alegând o rochie din dulap.

Voia să poarte ceva simplu dar care să-i stea bine. Se decise în cele din urmă pentru o rochie aproape nouă din mătase roz, strânsă pe talie dar evazată spre poale, care-i sublinia linia perfectă a siluetei.

Apoi se fardă cu grijă, își perie părul des pe care-l lăsă să cadă liber pe umeri. Se privi în oglindă pentru a judeca rezultatul și fu satisfăcută de ansamblu.

Coborând scara, Clelia îi auzi pe cei doi bărbați care vorbeau verzi și uscate. Dar când ea intră în salon, discuția se opri și două perechi de ochi o priviră cu insistență. Brian scoase un fluierat admirativ care o făcu să se înroșească până la rădăcina părului.

— E vreo rochie nouă? o întrebă Vernon în timp ce Brian se repezi să-i ofere un scaun.

Când se așeză, simți ochii lui fixați asupra ei.

Nu voia deloc, dar absolut deloc, ca Brian să creadă că ea se pusese la patru ace în cinstea lui.

— Puțin suc de portocale? îi propuse acesta.

Ea dădu din cap și-i întinse paharul. Degetele ei atinseră involuntar mâna lui Brian și-și ridică privirea spre

el ca să vadă dacă el remarcase. Surâsul din colțul gurii senzuale îi demonstră că da. Se grăbi atunci să-și tragă mâna și fu gata să-și verse paharul.

— Ei bine, e aproape ora zece, spuse Vernon privindu-și ceasul. Trebuie să mă pregătesc.

Se ridică.

— Vrei să ne însoțești? îl întrebă el pe Brian.

— Cu plăcere, răspunse tânărul desprinzându-și cu greu privirea de Clelia.

Remarcase mutra pe care o făcuse tânăra la auzul acestei propuneri, dar era decis să se ducă, doar ca să mai poată rămână câteva clipe în compania ei.

— Formidabil! exclamă Vernon. Să mă grăbesc!

Ieși din încăpere, lăsându-i pe Brian și Clelia împreună.

O tăcere apăsătoare se instală. Clelia mușcă cu poftă din gogoașa ei, răspândindu-și un nor de zahăr pudră pe rochie. Scutură cu șervetul urmele de zahăr, simțind ochii lui Brian fixați asupra ei.

— Mai ai și pe nas, spuse el luând un șervețel ca să-i șteargă vârful nasului fără ca ea să fi avut timp să reacționeze în vreun fel.

Clelia strănută cu zgomot, răspândind zahărul în aer.

Brian zâmbi, ceea ce o tulbură. Acest zâmbet îl făcea să pară și mai frumos, ca și virilitatea pusă în evidență de fiecare dintre mișcările lui. Râsul lui era contagios și în curând ea i se alătură.

— Ți se întâmplă des să râzi de niște bieți oameni bolnavi? întrebă ea în glumă.

— Nu râd de tine, Clelia, răspunse el, abținându-se să nu pufnească din nou în râs.

Clelia simți un fior pe șira spinării, când îl auzi pronunțându-i numele cu o voce atât de senzuală. O făcuse intenționat, era sigură de asta. Deci era un seducător de profesie. Ce pacoste! Mai avusese de-a face cu bărbați de acest gen, dar nici unul n-o impresionase ca Brian. Își reaminti cum arăta aseară în șort și tricou...

— Nu-ți plac, nu-i așa? o întrebă Brian.

Clelia tresări, surprinsă de această sinceritate neașteptată.

— Hmm... nu știu, răspunse ea ezitând. Mă faci să mă simt nervoasă.

Ca pentru a-și sublinia vorbele, se ridică repede și începu să strângă masa.

— Lasă-mă să te ajut, îi spuse imediat Brian sărind în picioare.

— Mulțumesc, mă descurc, îl refuză ea.

Mâinile îi tremurau. Traversă încăperea pentru a se afla cât mai departe posibil de el.

— Mai vrei cafea? îl întrebă ea cu o voce pe care și-o dorea fermă și sigură, dar pe care și-o auzi tremurând ușor. A mai rămas puțin, adăugă ea întorcându-se spre el.

Dădu atunci nas în nas cu Brian care o urmase.

— Nu mai fugi de mine, Clelia, spuse el.

— Nu fug, replică ea lipindu-se cu spatele de o comodă, în încercarea de a se ține cât mai departe de el.

Clelia simți că i se înmoaie genunchii și i se taie respirația. Din cauza guturaiului își pierduse oare puterile? Trase aer în piept în timp ce Brian o împiedică să scape, sprijinindu-și mâinile de comodă, pe lângă șoldurile ei, și fixând-o cu intensitate.

— De ce te fac să te simți nervoasă, Clelia? o întrebă el cu blândețe, cuprinzându-i bărbia între degete pentru a o putea privi în ochi.

— Pentru că...

O mulțime de motive îi veniră Cleliei în minte, dar trebuia cu orice preț să tacă.

Înghiți în sec când îl văzu apropiindu-și fața de a ei. Trupul ei era încordat la culme.

Cu un deget care tremura puțin, el îi urmări conturul feței, coborând de-a lungul obrajilor până la gură unde întârzie o clipă, continuând apoi spre gât pe care-l mângâie îndelung.

— Ești încântătoare, îi spuse el cu o voce gravă.

— Și bolnavă, îi reaminti ea clipind din ochi. Dacă mă săruți, așa cum pari că ai intenția s-o faci, o să iei și guturai.

— Cred că merită, replică el zâmbind.

Capitolul 2

„Dar n-o să mă sărute!“ gândi Clelia văzându-l pe Brian că-și apropie fața de a ei. Acest gând o făcu să tremure din tot corpul.

El îi atinse cu delicatețe buzele, apoi își dădu capul spre spate și o privi în ochi.

Îi zâmbi înainte s-o sărute din nou, cu patimă de data aceasta, încercuind cu mâinile talia suplă a Cleliei pentru a o trage spre el.

Se simțea ca „invadată“ de prezența lui Brian, de mirosul lui, de atingerea lui. Nimic altceva nu-i putea ocupa în acest moment mintea. Tânăra simți aprinzându-se în ea dorința și ghicind dorința lui Brian și-l imagină lungit lângă ea, într-o îmbrățișare pasionată a trupurilor goale.

Brian o strânse pe Clelia cu și mai multă putere, încât corpurile lor deveniră unul singur.

Nu se mai putea gândi la altceva decât la ea, la buzele ei cărnoase, la sânii ei pe care-i simțea palpitând sub rochia subțire. Își imagina cu câtă plăcere i-ar fi mângâiat, i-ar fi sărutat. Clelia era feminitatea personificată, care-i stârnea virilitatea. Voia să exploreze împreună misterele dragostei.

Zgomotul pașilor lui Vernon răsună pe hol, venind să le întrerupă astfel scurtul moment de intimitate. Clelia se îndepărtă rapid de Brian, încercând să-și revină în fire.

— Sunteți gata? o întrebă Vernon intrând în încăpere.

— Da, răspunse Clelia încercând să-și regăsească răsuflarea. Mai simțea încă pe buze gustul buzelor lui Brian.

Își luă portmoneul, evitând privirea tatălui ei.

— Conduc eu, propuse Brian, o dată ajunși afară.

— Tăticule, așează-te în față lângă Brian ca să-i indici drumul, îi sugeră Clelia.

— Cum vrei, răspunse Vernon.

Dar Brian înțelesese sensul ascuns al cuvintelor ei și se simțea rănit. De ce fugea astfel de el? Deschizându-i portiera, el îi adresă o privire care-i arăta că n-o să scape atât de ușor de el.

*

* *

Așezată pe o bancă la biserică, între tatăl ei și Brian, Clelia nu se simțea deloc în largul ei din cauza prezenței acestui bărbat care intrase de aseară în viața ei.

— N-ai putea să te dai puțin mai încolo, te rog? sfârși ea prin a-i spune.

Brian îi aruncă o privire vecinei lui, o femeie obeză, apoi se uită la Clelia.

— Aproape că stau pe genunchii ei, protestă el.

— Aiurea! Aproape că stai pe genunchii mei, replică ea ridicând tonul.

Clelia se înroși și plecă imediat capul când tatăl ei îi aruncă o privire mustrătoare. Atunci Clelia se închină și-și împreună mâinile pentru a asculta slujba.

De fiecare dată când arunca vreo privire cu coada ochiului în direcția lui Brian, îi întâlnea ochii și înțelegea după surâsul lui că se gândea la sărutul lor.

Vernon nu părea să le dea vreo atenție și atunci Clelia descoperi că tatăl ei adormise. Îi dădu o lovitură cu cotul, care-l făcu să tresară.

Niciodată nu se mai simțise Clelia atât de fericită că slujba a luat sfârșit. Imediat după terminarea ei, își împinse tatăl ca să poată ieși mai repede afară. Era pe punctul de a leșina.

— Parcă ți-au luat tălpile foc, bombăni Vernon încruntându-se, când reuși s-o ajungă din urmă. Era să dărâmi două doamne în vârstă.

— Mi-era foarte cald, îi răspunse Clelia.

Obrajii i se îmbujorară când îl zări pe Brian în spatele tatălui ei, zâmbind cu subînțeles.

— Bine, hai să mergem, încheie Vernon discuția. Brian ne-a invitat la prânz.

— Ah, da! nu găsi Clelia altceva mai bun de spus.

Ideea de a sta așezată la o masă de restaurant, față în față cu acest tip care o privea cu asemenea ochi, îi tăiase pofta de mâncare.

Brian o luă de braț și o conduse până la mașină.

— Vrei să trăiești periculos și să te așezi lângă mine? o provocă el.

Fără să scoată nici un cuvânt, tânăra se așeză pe scaunul din față.

În timpul drumului, Brian și Vernon discutară tot felul de lucruri. Dar Clelia tăcea cu încăpățânare. În capul ei se învălmășeau o mulțime de gânduri contradictorii în privința bărbatului care stătea pe scaunul șoferului.

— Te simți mai bine? se interesă Brian după un timp.

— Da, mulțumesc, îi răspunse Clelia.

— Brian lucrează pentru un laborator farmaceutic, precizează Vernon.

— Adevărat?! exclamă ea. Nu mi te-aș fi imaginat într-o asemenea meserie.

— Și de ce, mă rog? întrebă Brian, intrigat.

— Ai mai degrabă aerul unui vânzător de articole de sport, sau de atlet.

— Brian a locuit în cinci state diferite pe parcursul a șapte ani, reluă Vernon.

— Ah, da? Probabil că e greu să te muți mereu. Și noi ne-am deplasat destul de mult pe vremuri, spuse ea arătând cu capul spre tatăl ei.

Brian își întoarse capul spre ea și privirea lui coborî cu încetinitorul de la cap până la picioare.

— Mie îmi place. Aș înnebuni dacă ar trebui să rămân pentru totdeauna în același oraș.

Clelia îi înțelese privirea. Fusese ca și cum Brian o dezbrăcase în fața propriului ei tată! Bineînțeles că o făcuse intenționat. Probabil că era felul lui de a opera, să procedeze în așa fel încât femeia să nu mai poată gândi, apoi să acționeze.

— Cred că n-aș putea trăi așa, spuse ea cu o siguranță în glas pe care era departe de a o simți.

— Nu-mi rămâne decât să sper că nu va trebui s-o faci, răspunse el cu amabilitate.

Parcă mașina în fața unui restaurant de mâna a doua.

— Contrar a ceea ce s-ar putea crede, este un restaurant excelent, se grăbi el să le aducă la cunoștință.

— Sunt sigură de asta, spuse Clelia.

Voia să facă uitate toanele de adineaori. La urma urmei poate că se înșelase asupra semnificației privirilor pe care i le lansase Brian.

Coborâră toți trei din mașină și intrară în restaurant.

— Revin într-o clipă, spuse Vernon după ce se așezară.

Clelia își mușcă buzele ca să-și facă puțin curaj.

— Brian, spuse ea atingându-i brațul, înainte de toate vreau să-ți cer iertare pentru proasta mea dispoziție de adineaori. S-a datorat în mod sigur guturaiului meu.

— Da, bineînțeles, o ironiză el.

— Nu are rost să mai discutăm despre asta. Privirile pe care mi le-ai aruncat au contribuit la enervarea mea.

– Ce priviri? întrebă Brian cu inocență.

Tânăra își puse mâinile în șolduri.

— Știi perfect despre ce vorbesc. Te comporți astfel deliberat, doar pentru plăcerea de a mă scoate din fire.

Fiindcă Brian tăcea, ea explodă:

— De acord. Recunosc că te găsesc seducător. E deja o problemă și sper că n-o să complici lucrurile.

— Deci îți plac? întrebă Brian... Presupun că trebuie să fiu un jucător cinstit și să recunosc că și tu îmi placi.

Clelia îl privi cu un aer mirat. Părea sincer, dar poate că era o șmecherie.

— Și acum? o întrebă el.

— Acum uităm de asta, răspunse ea. Dar n-o să-mi împart viața cu un bărbat care se mută din șase în șase luni. Și, oricum, nu ești genul meu.

— E drept, tatăl tău mi-a vorbit deja de Vince-neghiobul.

Obrajii ei se înroșiră de furie și jenă.

— Tata nu are dreptul să povestească despre viața mea particulară primului venit. Și îți interzic să-l faci pe Vince neghiob!

— De ce un tânăr atât de minunat nu ia masa de prânz azi cu tine? se interesă el cu o mutră nevinovată.

— E plecat în concediu în Bahamas, împreună cu mama lui.

— Cu mama lui?! Îmi imaginez ilustratele ridicole pe care ți le trimite de acolo!

Clelia suspină din adâncul pieptului.

— Ascultă, Brian, am făcut un efort să-ți prezint scuze, așa că ai putea avea cel puțin curtoazia să nu relansezi disputa. Acum...

Se întrerupse văzând că Brian părea mai interesat de sânii ei decât de conversație.

— Mă asculți? se interesă ea cu ironie.

— Da, sunt numai urechi, răspunse el cu un aer încurcat.

— Ziceam că sunt gata să fac pace ca să devenim în sfârșit prietnei.

— Prieteni?! exclamă el, ridicând din sprâncene.

— Prieteni, repetă ea, tăindu-i cheful să mai protesteze.

— Țin să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, invitându-te la cină săptămâna viitoare, adăugă ea.

Vernon apăru exact în acel moment, o dată cu chelnerița care își ceru iertare că-i făcuse să aștepte atât și le dădu meniul.

— De ce mă privești astfel? o întrebă Vernon pe Clelia care continua să-l fixeze.

— Pentru că i-ai zis lui Brian că Vince e un neghiob.

— Am zis eu asta?

— Da, aseară, spuse Brian. Dar ai circumstanțe atenuante.

Dar Clelia nu păru să-i remarce spusele.

— Mie nu mi-ai spus niciodată asta, spuse ea cu aceeași privire plină de reproș.

— Credeam că-ți dai și singură seama.

— Eu credeam că-ți place, mărturisi ea pe un ton mâhnit.

— Nu-l detest.

— Oricum, nu trebuia să-i povestești lui Brian despre el, încheie ea pe un ton sec.

Chelnerița sosi ca să ia comanda. Când aceasta plecă, Brian se uită urât la Clelia.

— Te invit în cel mai bun restaurant chinezesc din Kansas și tu comanzi o supă?

— Nu mi-e foame.

— Înțeleg acum de ce ești atât de slabă.

— Nu sunt deloc slabă, replică tânăra femeie.

— Vrei pâine? întrebă Vernon întinzându-i coșul.

— Sunt sigur că nu ai mai mult de cincizeci și cinci de kilograme, continuă Brian.

— Presupun că ești expert în materie, stimabile don-juan.

— Exact, replică Brian.

Vernon o strigă pe chelneriță:

— Domnișoară, pot să mă așez la masa aceea? întrebă el, arătându-i cu mâna o măsuță izolată într-un colț.

Tânăra dădu din cap cu un aer agasat și duse acolo tacâmurile lui Vernon.

— Dar ce faci acolo? îl întrebă stupefiată Clelia.

— Vreau să mănânc liniștit.

— Nu te mai comporta ca un copil. Stai la masa noastră! Ne faci pe toți să părem ridicoli!

Vernon nu ținu seama de remarca fiicei sale.

— Ce naiba! explodă Clelia. Toată lumea se uită la noi.

— Mie îmi place, spuse Brian. Până acum n-am avut curajul să-ți cer să iei masa cu mine între patru ochi. Iată, dorința mi s-a împlinit. Să considerăm că aceasta este prima noastră întâlnire. Data viitoare mergem la mine.

Clelia se holbă de uimire, în fața unui asemenea tupeu. Deci el îi propusese o întâlnire. Și probabil că se aștepta ca ea să nu-i reziste, la fel ca și celelalte femei pe care le întâlnise până acum. Dar ea se simțea deja fermecată de el. Așa că nici nu-i trecea prin minte să-i accepte propunerea.

— Ai spus să mergem la tine, Brian? Nu e o șmecherie cam uzată?

— Chiar dacă nu-ți vine să crezi, să știi că mai merge încă, spuse el cu un surâs dezarmant.

— Însă nu cu mine, replică ea tăios, indignată că el își putuse imagina că ea face parte dintre acele tinere care abia așteptau să fie agățate.

Își luă paharul și se ridică.

— Nu țin să-ți mai aud în continuare balivernele.

— Doar nu vrei să spui că te muți și tu la o altă masă?

Clelia își luă tacâmul și se duse să se instaleze la aceeași masă cu tatăl ei, mutându-și scaunul în așa fel încât să stea cu spatele la Brian. Luă un colț de pâine și începu să-l ronțăie cu nervozitate.

Chelnerița sosi cu salatele și se opri brusc văzând că și Clelia și-a schimbat locul. Puse farfuriile în fața ei și a tatălui ei oftând, apoi se întoarse la Brian.

— Rămâneți aici, domnule, sau trebuie să vă pun salata pe altă masă?

— Păstrează-ți pentru tine comentariile, dacă vrei să primești un bacșiș bun, îi sugeră Brian. După ce chelnerița se îndepărtă, îi privi pe Clelia și pe tatăl ei.

— Bun, de acord, cedă el. Regret ce am spus despre greutatea ta, Clelia. Nu ești prea slabă, te găsesc perfectă.

Cum Clelia continua să-l ignore, bătu în pahar cu cuțitul.

— Mă auzi, Clelia? Ți-am zis că ai un corp sublim, spuse el cu voce tare.

Clelia simți că se înroșește, văzându-i pe clienții restaurantului întorcându-se la auzul cuvintelor lui Brian.

— Nu poți să-l faci să tacă, tăticule? îl imploră ea.

— Nu mă privește, răspunse tatăl ei.

— Știu foarte bine ce vrea. O să stai cu brațele încrucișate în timp ce mă umilește? Ești tatăl meu, acționează!

Vernon ridică mâinile.

— Nu sunt decât un biet bătrân, oftă el.

— Mă simt îngrozitor stând așa singur la masă, spuse Brian. Și nu-mi place să te aud vorbindu-mă pe la spate, Clelia.

Își luă tacâmul, se ridică și se îndreptă spre masa lor.

— Nu-mi spune că vine și el aici, suspină Clelia.

— Poate că da, răspunse Vernon.

— Masa asta e prea mică pentru trei persoane, îi spuse Clelia lui Brian care se instalase între ei.

— De aceea îmi faci semn cu piciorul? E mai degrabă plăcut, răspunse prompt Brian.

— Îmi pare rău, dar este vorba despre genunchiul meu, interveni Vernon zâmbind.

Chelnerița sosi în acel moment și oftă din adâncul pieptului văzându-i pe cei trei instalați la o altă masă.

— Trebuie s-o rezerv și pe aceasta în caz că vă răzgândiți din nou?

— Mulțumește-te să-ți păstrezi calmul, zâmbetul și glumele, și ne vom simți satisfăcuți, îi replică Brian răspicat.

Tânăra puse pe masă platourile, mormăind niște cuvinte neinteligibile.

— Ai uitat băuturile, remarcă Brian.

— Cum aș putea să mă gândesc la toate dacă vă tot mutați?

După ce chelnerița plecă din nou, Brian o privi pe Clelia drept în ochi.

— Deci aceasta este prima noastră întâlnire? spuse el cu o sclipire malițioasă în priviri.

Clelia nu se putu abține să nu izbucnească în râs, în ciuda dorinței pe care o avea de a arunca bolul de supă drept în capul lui Brian.

— Dacă acesta e genul de întâlniri pe care mi-l propui, nu risc să le prind gustul.

Brian păru descumpănit.

— Dar totuși, credeam... după ce mi-ai spus adineaori...

— Ce i-ai spus? interveni Vernon.

Clelia dădu la o parte bolul de supă cu un gest exasperat.

— I-am spus pur și simplu că mi se pare seducător, șopti ea.

— Poftim? întrebă Vernon, apropiindu-și urechea de gura ei.

— I-am zis că e frumos! exclamă ea, mai tare de această dată.

Se înroși, dându-și seama că tot restaurantul o auzise. Mai multe persoane se întorseseră chiar ca să se uite la ea, apoi la Brian.

— Aha, făcu Vernon întorcându-și privirea spre Brian. Și tu ce i-ai răspuns?

— Că nici eu nu sunt insensibil la farmecul ei, răspunse Brian.

Chelnerița reapăru cu băuturile pe care le așeză cu grijă pe masă.

— N-am putea schimba subiectul? îi rugă Clelia. M-am înșelat.

— Cum?! exclamă Brian. Vrei să zici că nu mă mai iubești?

Brian se întoarse spre Vernon.

— Fiica ta e întotdeauna atât de capricioasă?

— Nu ți-am zis niciodată că te iubesc, protestă ea. Tot ceea ce doresc este să fiu lăsată să-mi termin supa în liniște.

— Sunt sigur că minte, îi șopti Brian lui Vernon. Mă găsește irezistibil, dar nu vrea să recunoască.

Vernon râse pe înfundate.

— În orice caz, sunt fericit să aflu că aveți o părere atât de bună unul despre altul. Mă întreb cum ar fi decurs lucrurile dacă nu vă plăceați!

Își continuară masa în liniște timp de câteva momente.

— Crezi că va consimți să cineze cu mine într-o seară? îl întrebă Brian pe Vernon.

— Lasă-mă pe mine să răspund, tăticule, interveni Clelia punând lingura jos. Nu! Răspunsul meu e nu!

— Parcă mi-ai purta pică pentru ceva, Clelia, remarcă Brian. De ce nu-mi accepți propunerea? Am putea...

— Nu, nu și iar nu, repetă Clelia.

— Clelia, dacă ai consimți măcar...

— Supa a fost bună, îl întrerupse ea ca să-l facă să tacă. Acum vă rog să mă scuzați, dar eu ies afară și o să vă aștept în mașină.

Se ridică de la masă și părăsi restaurantul fără să întoarcă măcar capul.

Brian îl privi pe Vernon cu un aer satisfăcut.

— A fost o masă reușită, nu? Ce părere ai?

Vernon ridică din sprâncene fără să facă nici un comentariu.

— Sigur că va fi furioasă văzând că mașina este încuiată și că afară este insuportabil de cald. Crezi că mă va ierta vreodată?

— Bineînțeles... peste câteva zile, spuse calm Vernon. Sau peste câțiva ani, adăugă el. Dar nu e atât de ranchiunoasă.

*
* *

Întoarcerea se făcu într-o tăcere de moarte. Clelia simțea permanent ochii lui Brian îndreptați spre ea, dar refuza să răspundă mesajului lor.

La urma urmei, petrecuse mai mult de douăzeci de minute afară, așteptând ca acești domni să binevoiască să-și termine răcoritoarele...

Când ajunseră în sfârșit în fața casei lor, Clelia ieși din mașină și se repezi în casă fără să-i spună nici măcar la revedere lui Brian.

— Cred că e supărată, observă Vernon.

— O împac eu, spuse Brian. Salut, Vernon!

— Salut, Brian!

Vernon o găsi pe Clelia instalată în fața ventilatorului din bucătărie, încercând să se răcorească după ce petrecuse atâta timp sub un soare de foc.

— Nu-mi place deloc tipul, spuse ea pe un ton sec.

— Totuși e foarte simpatic, remarcă Vernon. Și nu văd ce poți să-i reproșezi. Nu cunoaște pe nimeni aici, așa că trebuie să știm să ne arătăm ospitalieri.

Pe Clelia o durea îngrozitor capul și nu știa dacă din cauza guturaiului sau a căldurii. Încerca în zadar să-și alunge un gând care nu-i dădea pace.

În fiecare oraș în care locuise, acest Brian Anthony avea probabil o femeie „ospitalieră“ care-l aștepta... Probabil că le colecționase, așa cum tatăl ei colecționa timbrele. Ei bine, n-avea decât să caute acum în altă parte, fiindcă ea nu avea nici cea mai mică intenție să se numere pe listă.

Capitolul 3

— Nu prea mă simt bine, domnișoară Clelia.

Clelia își ridică ochii obosiți. Stătea în jurul unei mese rotunde împreună cu elevii ei în vârstă de patru ani, ocupați să facă un puzzle.

— Ce ai, Jeremy? se interesă ea, atingând mașinal fruntea băiețelului.

— Mă doare capul.

— Rău? se neliniști ea.

Se ridică, gândindu-se că nici ea nu prea era în formă. Din cauza guturaiului sau a oboselii datorate lipsei de somn? Amintirea sărutării lui Brian o împiedicase să doarmă o bună parte a nopții.

„Ce impertinent!“ gândi ea. Din prima zi nu avusese încredere în farmecul și surâsul frumosului Brian.

— Vino, Jeremy, spuse ea luându-l de mână. O să-ți iau temperatura. Puneți la loc jocurile, s-a terminat ora! le

porunci ea celorlalți copii care se grăbiră să-i dea ascultare, înghesuind jocurile pe etajere, fiecare vrând să iasă primul.

Clelia îl duse pe Jeremy în biroul ei, o încăpere situată în fundul căsuței care ținea loc de creșă.

Locul era într-o stare deplorabilă când intrase în posesia lui, puțin după moartea mamei sale. Clelia și tatăl ei avuseseră nevoie de puțină distracție în acea perioadă dificilă a vieții lor și, împreună, transformaseră casa, cu ajutorul câtorva bidoane de vopsea și cu puțină imaginație.

„Ce părere ar avea Brian?“ se întrebă ea. Încăperile erau luminoase, colorate, pline de jucării, cărți, jocuri și tot felul de nimicuri care fac bucuria copiilor.

Vernon, care era pasionat de tâmplărie, construise leagăne, o menajerie din lemn și chiar un balansoar.

Creșa Cleliei cost scump, fiindcă tânăra plătea foarte bine profesorii extrem de competenți, dar se bucura de o reputație ieșită din comun. Clelia era foarte mândră de realizarea ei. Se simțea bine văzând în fiecare zi aceleași figuri zâmbitoare, ea care, copil fiind, se mutase din școală în școală și nu avusese niciodată niște prieteni adevărați, din cauza serviciului tatălui ei.

Clelia îl instală pe Jeremy pe un scaun aflat în apropierea biroului ei și-i puse termometrul.

Myra Burns, cea mai bună prietenă a ei și asistentă medicală la creșă, bătu la ușă.

— Ce părere ai? spuse ea intrând. Trudy Baker are varicelă. Adineaori a telefonat mama ei ca să ne anunțe. Clelia se uită la Jeremy care stătea cuminte pe un scaun, și luă termometrul.

— Ei bine, băiete, ai febră, spuse ea încruntându-se. Chiar foarte mare: 39,5.

Clelia nu mai avea nici un chef să fie acolo... și cu atât mai puțin să îngrijească niște copii bolnavi.

— Hai, Jeremy. Ridică puțin cămașa ca să-ți văd burtica, spuse ea gâdilându-l.

Băiețelul se execută râzând. Clelia nu fu surprinsă să vadă câteva pete roz deasupra buricului lui Jeremy.

— Trudy Baker nu e singura care are varicelă, remarcă ea.

Myra se apropie de ei.

— Hmm, da... spuse ea. Asta e. Privește! Are la fel și în spatele urechilor.

— Sunt bolnav? întrebă Jeremy.

— Puțin, îi răspunse Clelia ajutându-l să se îmbrace. Du-te să te întinzi pe canapea. O să-i telefonez mamei tale.

Clelia căută numărul de telefon în timp ce Myra îl instala pe băiețel pe divan și-l acoperea cu o cuvertură.

— O să le anunț și pe celelalte profesoare, îi propuse Myra, ca să-i supravegheze pe elevi.

— Mulțumesc, îi răspunse Clelia.

Simțea că o menghină îi strânge capul. Dacă ar fi putut dormi, în loc să se gândească la Brian...

*
* *

Întorcându-se acasă, Clelia găsi o răcoare plină de prospețime. Myra o convinsese să plece mai devreme. Clelia cedase, din grijă pentru copii.

Masa era pusă ca în toate serile, dar simpla idee de a pregăti ceva de mâncare o obseda dinainte. Nu avea decât o singură dorință: să se bage în pat și să-l dea uitării pe Brian Anthony. Totuși, știa că imediat ce va închide ochii, sărutarea lui îi va reveni în minte.

— Ești foarte palidă, remarcă Vernon privind-o cu atenție. De ce nu te duci la culcare? Nu-ți face probleme pentru cină, o să mă descurc și singur.

— Îți mulțumesc, oftă Clelia, aveam mare nevoie să aud asta.

Clelia urcă scara cu greutate. Ajunsă sus, se opri în baie unde luă două aspirine din dulăpiorul de medicamente.

Apoi se dezbrăcă, se băgă în cearșafurile răcoroase și adormi fără a se mai gândi măcar la Brian.

*
* *

A doua zi de dimineață când se trezi, Clelia simți că starea ei se înrăutățise. Febra îi dădea frisoane și doar gân-

dul că va fi din nou înconjurată de copii gălăgioși o făcea să-i vină să plângă.

Dând încet la o parte cearșaful, se ridică, surprinsă de starea ei de slăbiciune și orbită de lumina care inunda încăperea. Își plecă ochii ca să se protejeze și ceea ce văzu o făcu să înghețe. Corpul îi era plin de pete roșii.

*
* *

— Te rog, tăticule. Fă un efort, îl rugă Clelia. Nu-ți amintești?

Vernon scutură capul cu un aer categoric, încruntându-și sprâncenele albe.

— Ai fost bolnavă de două sau trei ori, îi răspunse el. Dar nu-mi amintesc de varicelă.

Clelia se plimba cu nervozitate prin cameră. Apoi se opri brusc.

— Știu! Carnetul meu de sănătate! Mama îl ținea cu conștiinciozitate la zi.

Se repezi spre etajeră pentru a căuta carnetul albastru pus alături de albumele de fotografii, dar simți că i se învârtește capul și fu nevoită să se sprijine de perete.

— Așază-te, dacă nu vrei să cazi! exclamă Vernon.

Revenindu-și puțin, Clelia traversă încet încăperea și se trânti într-un fotoliu. Răsfoi cu nervozitate carnetul și simți că i se pune un nod în gât revăzând scrisul fin al mamei sale. Nu se mai uitase prin carnet de ani de zile și, citind adnotările atente și afectuoase ale mamei sale, fu gata să izbucnească în plâns.

— Aha, uite, spuse ea găsind pagina intitulată „Bolile copilăriei". Am avut rujeolă la șase ani.

— Îmi amintesc. Mama ta s-a speriat îngrozitor. Nu trebuie uitat faptul că a pierdut doi copii înaintea ta. I-a fost teamă pentru scumpa ei micuță. Te-a legănat zi și noapte până te-ai însănătoșit.

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi în timp ce-și imagina durerea mamei sale în timpul când ea locuise atât de departe de familie. Clelia știa că mama ei avusese mari dificultăți să ducă la termen sarcinile. Doctorii nu-i mai dădeau nici o speranță. În sfârșit, la vârsta de patruzeci de ani, rămăsese din nou însărcinată. Clelia venise pe lume și mama ei considerase această naștere ca pe o minune.

— Am avut oreion la cinci ani, spuse ea zâmbind. La amândouă urechile.

Vernon pufni în râs.

— Semănai cu un hamster.

— Dar n-am avut varicelă, spuse ea închizând carnetul.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, închise ochii.

— De necrezut, șopti ea. A trebuit să aștept douăzeci și opt de ani ca să fac vărsat de vânt. Totuși, e o boală a copilăriei! Poate că ar trebui să încep din nou să beau cu biberonul!

Vernon izbucni în râs.

— Ce vrei să faci?

— O să-i telefonez Myrei ca s-o rog să mă înlocuiască săptămâna asta. Va putea împărți clasa mea între celelalte profesoare sau să apeleze la o suplinitoare. Îngrozitor! Când mă gândesc că am vărsat de vânt!

Se ridică să-i telefoneze Myrei și să-i expună care era problema ei. Prietena ei izbucni în râs, ceea ce o scoase din sărite pe Clelia.

— Extraordinar! exclamă Myra. La douăzeci și opt de ani să ai...

Și pufni din nou în râs.

— Când o să le povestesc și celorlalte!

Clelia nu vedea nimic de râs.

— Nu sunt prima căreia i se întâmplă asta, să știi...

— Ai pete și pe față?

— Puține, dar burta este acoperită complet de pete roșii, răspunse Clelia sprijinindu-se de zid, așteptând să se potolească râsul nebun al prietenei sale.

— O să vezi. Peste puțin timp o să fii plină de bubulițe din cap până-n picioare! Pentru nimic în lume n-aș vrea să ratez asta.

— Bine că știu, răspunse Clelia pe un ton arțăgos.

— Iartă-mă că glumesc așa. Probabil că nu te simți deloc bine. Am auzit spunându-se că adulții suportă greu varicela. Pot apărea și complicații.

— Îți mulțumesc că mi-ai ridicat moralul.

— Nu-ți face griji pentru creșă. O să ne descurcăm. Ai pete și pe tălpile picioarelor?

Clelia își scoase papucul ca să verifice.

— Da, Myra. Altceva?

Un hohot de râs îi răspunse.

— Du-te repede în pat. O să vin să te văd peste o zi sau două, când o să fii plină.

*

* *

A doua zi, starea Cleliei se agravase. Moțăia când Vernon o trezi, aducându-i un bol de supă.

— Nu mi-e foame, spuse ea.

Vernon o privi malițios.

— Dacă nu-ți mănânci supa, o să-ți arunc anticoncepționalele în W.C.

Clelia închise ochii.

— Tăticule, lasă-mă în pace! Am douăzeci și opt de ani.

— Sincer îți spun, nu văd ce nevoie ai de ele. Singurul bărbat care...

— O să vorbim mai târziu despre viața mea amoroasă, îl întrerupse ea.

„Care viață amoroasă?“ se gândi ea imediat.

— Vei putea să te ocupi singur de casă timp de câteva zile? îl întrebă ea.

— Bineînțeles. Tu ești bolnavă, nu eu.

Tatăl ei o privi cu atenție o clipă.

— Aștept să văd ce o să zică Brian, continuă el. Dacă el crede că este necesar, o să-l chem pe doctorul Johnston să te consulte.

— O clipă, îl întrerupse Clelia. Ce ai spus despre Brian?

— S-a întors dintr-o călătorie și va trece în curând să te vadă.

— Bărbatul ăsta nu va mai pune piciorul în casa mea! exclamă Clelia cu puținele forțe care-i mai rămăseseră.

Simpla idee de a-l revedea pe Brian o făcea să dorească să se ascundă sub pat.

— Ce trebuie să fac? Să închid ușa cu cheia? se interesă Vernon.

Tulburată, Clelia nu-și mai găsea cuvintele.

— Fă ce crezi, dar nu-l lăsa să urce!

*

* *

Clelia fu smulsă dintr-un somn profund de glasul tatălui ei care o striga de jos:

— Brian e aici! Vrea să te vadă!

Cu un gest brusc, Clelia se acoperi până la bărbie cu cearșaful.

„Brian, aici? Nu trebuie să mă vadă în halul ăsta!“ gândi ea.

— Tăticule, nu sunt îmbrăcată, răspunse ea cu o voce răgușită.

— Atunci, grăbește-te s-o faci fiindcă urc la tine! o sfătui Brian.

— Nu! exclamă Clelia cu o voce stridentă.

Se privi în oglinda de pe noptieră și-și trecu degetele prin păr.

— Brian, mă simt prea rău ca să primesc vizite! Revino peste câteva zile.

Un râs răsună pe scară.

— Sosesc, Clelia! Vin să văd femeia cu pielea roșie!

— Te previn, Brian... îl amenință ea.

Ochii ei fixară peria de cap, pe care o înșfăcă.

— Sunt înarmată și periculoasă, îl preveni ea.

În acea clipă ușa se dădu de perere și Brian își făcu apariția în prag.

— Ai o față de fantomă! exclamă el.

Tânăra îl privi o clipă, apoi se ascunse sub cearșaf.

— Pe cine sperai să găsești? șopti ea. Pe Brigitte Bardot?

— Văd că boala nu te-a făcut mai amabilă. Vrei să aduc un medic să te consulte?

— Ce-ar putea să-mi spună în plus? replică ea mai tăios decât ar fi dorit.

Se simțea slăbită, murdară, nefardată și cu părul în dezordine.

Iar Brian Anthony era pur și simplu strălucitor de frumusețe în costumul lui gri-deschis și cămașa albă cu dungulițe roz.

— De altfel, tata l-a și sunat pe doctorul Johnston care mi-a prescris să beau foare multe lichide.

Acestea fiind zise, puse peria de cap pe noptieră.

— Tatăl tău mi-a spus că ai refuzat supa.

O studie un moment.

— După câte văd, dârdâi de frig. Unde e termometrul?

Ea ezită înainte de a-i răspunde.

— În dulapul din baie. Dar mai pot încă să-mi iau singură temperatura.

El ieși din încăpere și reveni după câteva minute, cu termometrul în mână.

— Acum eu sunt cel înarmat, glumi el scuturând termometrul. Ieși de acolo și deschide gura.

Clelia lăsă cearșaful mai jos și deschise gura pentru ca el să-i bage termometrul sub limbă. Ce umilință să i se vorbească pe tonul pe care ea îl folosea cu copiii!

Brian își privi ceasul și se așeză în fotoliul din apropierea patului.

— Te doare capul?

— Mmm...

— E un da sau un nu?

— Da, puțin, răspunse ea încercând să păstreze termometrul sub limbă.

Brian se întunecă la față.

— Știi că varicela la adult poate produce complicații? Ai putea face o pneumonie, sau chiar mai rău...

— Mmm...

Brian nu-și putu ascunde amuzamentul.

— Ce bine ne înțelegem când nu poți să vorbești!

Clelia mormăi ceva și arătă cu degetul spre ceasul lui Brian.

— Ei, drăcie! exclamă acesta privind termometrul.

— Cât am? se interesă ea ridicând la loc cearșaful până sub bărbie.

— Patruzeci de grade. Chem un medic.

Ea se ridică brusc în fund.

— Nici gând. O să-l chem eu, când consider că e cazul.

Brian lăsă termometrul pe noptieră și-și puse mâinile în șold.

— Înțelege bine un lucru, îi spuse el pe un ton aspru. Nu ești în stare să-ți porți singură de grijă. Refuzi ajutorul tatălui tău, al vecinei...

— Ca să-i menajez!

— Nu vrei să asculți părerea unui medic, continuă el fără s-o asculte. Deci, alege: sau mă asculți sau îl chem eu. Ai treizeci de secunde la dispoziție.

Clelia își mușcă buzele de furie. Brian nu juca teatru. Citea în ochii lui o hotărâre de neclintit.

Era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o aibă lângă ea, dar ideea de a-l vedea pe tatăl ei urcând și coborând încontinuu scara o umplea de îngrijorare. La vârsta lui, o

căzătură ar fi fost o adevărată catastrofă. Iar Myra era prea ocupată la creșă ca să poată face pe infirmiera.

— Ți-au mai rămas cinci secunde.

Clelia trebuia să admită că, pentru moment, nu putea face pe năzuroasa. Dar mâine se va simți mai bine. Până atunci va trebui să suporte prezența lui Brian.

— De acord. O să fac tot ce vrei, cedă ea.

— Perfect!

Părea fericit de alegerea ei.

— Mai întâi o să-i telefonez doctorului Johnston ca să-i cer instrucțiuni. Pe urmă o să încălzesc supa, pe care o s-o mănânci fără să lași nici o picătură. Ne-am înțeles?

— Brian, nu vreau să par ingrată, dar...

— Dar?

— Dar mi-ar plăcea să aflu cu ce drept îmi dai ordine ca și cum aș fi ultima idioată. La urma urmei, abia te cunsoc.

— Ești obligată să mă asculți fiindcă sunt singurul care te poate ajuta. Vince-neghiobul este în vacanță împreună cu mama lui la ora asta. Încearcă să dormi puțin până vin cu supa.

După aceste cuvinte ieși, lăsând în urma lui efluvii de after-shave.

Imediat, Clelia se repezi în baie, se spălă pe dinți și-și perie părul. Apoi făcu un duș și-și puse o cămașă de noapte curată. După aceea, simțindu-se mai bine, se culcă la loc, epuizată.

Capitolul 4

— E cu totul altceva, remarcă Brian când sosi cu o tavă în mâini.

Schimbările survenite în aspectul Cleliei erau mai mult decât încurajatore și se întrebă dacă pentru el își dăduse atâta osteneală.

Punând tava pe pat, atinse, fără să vrea, cu mâna pieptul tinerei femei, care se crispă încercând să-și ascundă jena.

— Ce-i asta? întrebă ea privind cu un aer bănuitor bolul.

— Bale de broască râioasă.

Clelia îl privi cu un aer amenințător, gata să riposteze, dar constatând că el și-a scos haina, cravata și și-a suflecat mânecile cămășii, arătându-și astfel brațele musculoase, preferă să se concentreze asupra mesei decât să caște ochii la el.

— De ce nu te faci doctor?

— Fiindcă nu suport vederea sângelui. Leșin când văd o picătură. Trebuie să mă duc să mă schimb. Vrei să-ți aduc televizorul meu?

— Da, mi-ar plăcea.

— Mai ai nevoie de ceva?

Clelia se foi în pat.

— Nu, mulțumesc, o să mă odihnesc.

Brian îi întoarse spatele și se pregătea să iasă când ea îl strigă:

— De ce faci toate astea? De ce îți dai atâta osteneală pentru mine?

„Chiar dorește să audă răspunsul?“ se întrebă el. Voia într-adevăr să știe cum îl obsedase în ultimul timp? Cât de surprins fusese să se trezească visând la ea în timpul ședințelor de lucru... Fusese chiar atenționat că e distrat. Îl înduioșase de asemenea dragostea pe care Clelia o purta tatălui ei.

Și el iubise...

Nu, nu-i putea spune adevărul. Ea l-ar izgoni imediat din casă. Trebuie să avanseze încetul cu încetul. Pașii mici sunt mai siguri.

— Să zicem că pur și simplu am o slăbiciune pentru femeile bolnave, răspunse el zâmbind. Încearcă să ațipești puțin, adăugă el ieșind din cameră.

Clelia rămase mult timp trează după plecarea lui Brian.

„Chiar mă așteptam să primesc un răspuns sincer din partea lui?“ se întrebă ea. În mod sigur, tipul ăsta nu avusese în viața lui un sentiment serios față de cineva.

Și totuși, părea sincer îngrijorat de sănătatea tatălui ei, și acum, de a ei.

Dar o lume întreagă îi despărțea. Ce spusese el despre permanenta nevoie de a se muta? Că nu-și găsea locul dacă rămânea mai mult timp în același oraș?

Dimpotrivă, Clelia nu mai voia să plece; acum, că prinsese rădăcini aici, se simțea în sfârșit fericită.

Blestemată varicelă! Trebuia să se vindece cu orice preț — și încă repede — dar în primul rând trebuia să se înarmeze împotriva lui Brian Anthony înainte să fie prea târziu. Ar fi atât de ușor să-i cedeze!

*
* *

Clelia își luă ochii de la televizor când auzi o bătaie în ușă. Brian apăru în cadrul ei.

— Ai o vizită, o anunță el.

Myra Burns își făcu apariția în spatele lui și se apropie de pat, holbându-și ochii la ea.

— Știu, dădu din cap Clelia, înciudată. Stai jos.

Myra se instală în fotoliu, neluându-și ochii de la ea. Brian rămase în ușă.

— Nu trebuie să te obosești, Clelia. Nu vorbi prea mult, o sfătui el.

— Știu, știu, bombăni Clelia în chip de răspuns.

— Cine este tipul ăsta grozav? o întrebă Myra, imediat ce Brian închise ușa.

— In... infirmierul meu. Știam că o să-i remarci prezența.

— Infirmierul tău! exclamă ea neîncrezătoare. Cred că o să fac și eu varicelă.

Clelia izbucni în râs.

— Nu-ți doresc asta!

— Unde l-ai descoperit pe Adonis-ul ăsta?

Clelia îi povesti totul în cele mai mici amănunte.

— Face toate astea pentru tatăl meu, încheie ea. Brian și cu mine nu ne prea înțelegem, în marea majoritate a timpului.

Văzu atunci un pachet, pus pe jos lângă Myra.

— Ce ai acolo?

— Oh! Ți-am adus niște ciocolată. M-am gândit că o să-ți facă plăcere.

— Ce idee bună, mor de foame! exclamă Clelia. Azi n-am pus în gură decât puțină supă, ceai și o linguriță de înghețată de vanilie. Brian nu mă lasă să mănânc altceva. E un adevărat cerber.

Începu să mănânce cu poftă din ciocolată.

— Și cum merg lucrurile la creșă? se interesă ea după ce-și făcu pofta.

— Bine, răspunse Myra. Nu-ți face griji. Gândește-te în primul rând la tine, trebuie să te vindeci. Bineînțeles însă că, dacă aș avea o infirmieră ca Brian, aș sta în pat toată viața.

Clelia pufni în râs.

— Ești nebună de legat.

Myra scoase din poșetă câteva reviste.

— Ți-am mai adus ceva, spuse ea privind peste umăr ca să se convingă că sunt singure. Sunt niște reviste ceva mai... speciale.

Îi arătă una Cleliei. Pe copertă se vedea un tip musculos, îmbrăcat numai în slip.

— Ce naiba, Myra! făcu Clelia. Dacă le vede cineva?

— Ascunde-le sub saltea!

— Ce-ar crede? Eu, directoare de creșă, să mă uit la niște fotografii de...

— E artă.

— Artă?!

— O clipă, îi spuse Myra luându-i revista din mână. Aș vrea să-ți arăt pagina dublă din mijloc. N-o să-ți poți reveni. În viața mea n-am văzut un asemenea bărbat!

Myra vorbea atât de tare încât nu-l auzi intrând pe Brian. Dar Clelia îl văzu și-i făcu semn prietenei sale să tacă.

— Privește! exclamă Myra, transportată.

Flutură revista deschisă prin fața ochilor Cleliei.

— Ce părere ai? Uită-te la torsul lui! Ador torsurile late și musculoase...

— Myra, eu...

— Ți-am vorbit de marinarul meu?

— Nu, dar...

— Ei bine, tipul e mai tare decât ăștia din fotografii!

Brian se sprijini de perete, cu surâsul pe buze. Îi făcu semn Cleliei să nu-i trădeze prezența, încântat să asiste la această scenă. Clelia se foi sub cearșaf. Myra o s-o omoare în mod sigur...

— Să-i vezi mușchii! continuă Myra neobosită. Îmi închipui că nici infirmierul tău nu arată rău în chiloți.

— Myra, ajunge! o întrerupse Clelia încercând să-i ia revista.

Dar Myra se feri, râzând.

— Abia aștepți s-o vezi mai îndeaproape, nu? o tachină ea.

Clelia îl văzu pe Brian râzând pe înfundate.

— Te rog, Myra, dă-mi-o!

— Nu mai face pe mironosița, răspunse ea. Parcă n-ai mai văzut un bărbat gol în viața ta!

— Salut, Brian! spuse Clelia pentru a întrerupe odată aceste comentarii îndrăznețe.

Reacția fu imediată: Myra fu gata să pice de pe fotoliul ei. Privi peste umăr, încercând să ascundă revista.

— Hmm... salut, spuse ea roșie la față din cauza încurcăturii. Tocmai frunzăream niște reviste de artă... după cum știi, probabil, Clelia e foarte interesată de artă.

Puse revista pe pat.

— Hmm... acum cred că trebuie să plec. Te las să dormi. Bun... La revedere, Brian. La revedere, Clelia.

— Te însoțesc, îi propuse Brian.

— Mulțumesc, dar nu e necesar. Cunosc drumul.

Și părăsi rapid încăperea.

Brian se apropie de pat.

— Dă-mi-le, îi porunci el întinzând mâna. Ciocolatele, preciză el.

Clelia ezită, dar îl ascultă.

— Păstrează revistele, ți-ar putea fi de folos, chiar dacă riscă să-ți agraveze boala. Acum trebuie să dormi. Noapte bună, îi spuse el și stinse lumina înainte să părăsească încăperea.

*

* *

— Douăzeci și unu, anunță Brian etalând cărțile pe patul Cleliei.

— Cum de câștigi mereu? îl întrebă Clelia.

— Am mai mult noroc.

Clelia examină cărțile lui Brian, în speranța că va descoperi vreo greșeală. Timp pierdut însă, fiindcă totul părea în regulă.

— Cred că ești un trișor excepțional dotat.

— Iar tu nu știi să pierzi! Nu fiindcă am câștigat ultimele trei mâini, dar...

— Ultimele patru, îl corectă ea. Fără să uit că de două zile ne faci praf pe mine și pe tata la fiecare partidă...

— Apropo, spuse el despăturind o foaie de hârtie, îmi datorezi o sută doisprezece dolari.

Clelia oftă.

— Stau destul de prost acum la capitolul finanțe. Aș putea eventual vinde casa, dar nu sunt sigură că tatăl meu ar fi de acord.

Brian nici nu clipi.

— De fapt, mă gândeam că putem face un aranjament. Îți propun un târg, spuse ea cu un aer inocent.

Brian, care nu avea nici o intenție s-o facă să-și plătească datoria, simți că se înmoaie în fața aerului sugestiv al tinerei femei. Se gândi la un mod agreabil de a o ierta de datorie.

— Sunt un tip rezonabil, spuse el. Care este ideea ta?

— Dacă uiți de datoria mea, îi spuse Clelia, n-o să povestesc nimic.

— N-o să povestești ce? se interesă Brian.

— În privința tabletei de ciocolată pe care mi-ai adus-o ieri. Nu sunt sigură că doctorul Johnston ar fi prea mulțumit să afle de asta, răspunse ea pe un ton provocator.

Brian se repezi la ea și o prinse de încheieturile mâinilor.

— Dar e un adevărat șantaj! Știi cum îi fac să tacă pe șantajiști? glumi el strângând-o și mai tare.

— Hmm... nu.

Inima Cleliei începu să bată nebunește în piept.

— Eu...

Se întrerupse pentru a-i privi chipul. Gura Cleliei nu se afla decât la câțiva centimetri...

— Ei? spuse ea râzând.

Brian cedă tentației, fără a se mai gândi la consecințele acestui sărut. O simți mai întâi crispându-se, apoi destinzându-se încetul cu încetul.

Clelia, luată pe neașteptate, nu reacționă imediat, dar apoi se surprinse agățându-se de el precum înecatul de colacul de salvare.

Buzele lui, puternice și cărnoase, încercară să deschidă gura Cleliei, lăsând astfel cale liberă limbilor lor să se amestece într-o sărutare plină de dorință.

Clelia se simți cuprinsă într-un vârtej de voluptate, capul începu să i se învârtească sub efectul sărutărilor pătimașe pe care Brian le răspândea peste tot: pe obraji, pe lobul urechii, pe ceafă și pe pleoape... Gura lui insistentă o căută încă o dată pe cea a tinerei femei.

După câteva clipe, Brian se opri și amândoi rămaseră gâfâind, extrem de tulburați.

— Cred că am luat pentru a doua oară varicelă, glumi el ca să-și ascundă emoția.

Izbucniră amândoi într-un râs copilăresc.

— Se pare că te vindeci destul de repede, o ironiză Brian.

— Grație ție, replică ea, savurând mirosul plăcut pe care-l emana acest corp viril, și atingerea mâinii lui pe obraz.

După o scurtă tăcere, continuă:

— Îți mulțumesc, șopti ea.

— N-am nevoie de recunoștința ta, răspunse el. Vreau mult mai mult, Clelia.

— Nu știu, Brian, murmură ea evitând să-l privească, de teamă că ochii îi vor trăda sentimentele.

În acea clipă se simțea foarte apropiată de el. Totuși, nu trebuia să uite că aspirațiile lor profesionale erau în contradicție, nici să piardă din vedere că propria ei viață se găsea aici, lângă acești copii și că trebuia să-și continue munca pe care o începuse cu atâta succes.

Clelia se simțea mult mai bine și chiar destul de bine ca să se ducă la creșă. Voia să verifice două sau trei probleme și să plătească salariile. Prevedea cu ușurință care va fi reacția lui Brian dacă o va vedea făcând asta și nu-i plăcea ideea să se ferească de el, dar nu putea face altfel decât să-l mintă. El își îndeplinise „îndatoririle“ și amândoi trebuiau acum să se întoarcă la obiceiurile lor, să-și trăiască propria viață. Unde îi dusese această intimitate forțată din timpul bolii ei?

— Știu că te îndoiești de relația noastră, rosti Brian ca și cum îi citise gândurile. Dar pentru moment, hai să dăm uitării asta. În această clipă nu mă pot gândi decât la un singur lucru: să te sărut din nou, să te țin în brațele mele, să te iubesc...

Se întrerupse câteva clipe pentru a o privi cu tandrețe, cu ochii strălucind de dorință. Apoi, scutură din cap.

— Dacă n-ai fi fost bolnavă și dacă tatăl tău nu s-ar afla la etajul de dedesubt...

Căută în privirea Cleliei o luminiță care să-i permită să-i ghicească gândurile.

— ... nu sunt sigur că aș reuși să mă abțin, încheie el.

— Nu cred că ți-aș cere să faci asta, îi mărturisi ea.

Brian obținuse în cele din urmă ceea ce voia: un consimțământ. În alte împrejurări, ar fi insistat mai mult până și-ar fi atins scopul, dar cu Clelia nu putea proceda așa. Dacă ar fi forțat-o, ea ar fi regretat mai apoi și el și-ar fi pierdut orice șansă cu ea.

Brian se așeză pe pat.

— Aș face mai bine să plec, spuse el pe un ton îngrijorat, mai mult pentru sine decât pentru Clelia. Trebuie să dormi, e aproape ora nouă.

Brian o ciupi de obraz.

— Știm amândoi că nu ți-ai făcut siesta astăzi, adăugă el zâmbind.

— De acord, rosti Clelia, mișcată de gesturile pline de tandrețe ale lui Brian.

— Vin mâine dimineață.

— Nu! exclamă ea mai tare decât ar fi vrut.

Îi remarcă aerul uimit și adăugă:

— Vreau să zic... că n-are rost. Ai făcut și așa destule. Ia-ți o zi de concediu, spuse ea pe un ton care se voia convingător. Oricum o să dorm mai mult ca sigur până târziu, fiindcă nu m-am odihnit astăzi. E inutil să vii prea devreme, doar ca să-mi pregătești micul dejun. Asta poate s-o facă și tata.

— Ești sigură?

— Absolut sigură, răspunse ea cu un surâs fermecător. Acum du-te repede acasă și nu-ți mai face griji pentru mine, de acord?

Brian dădu din cap cu un aer gânditor.

— De acord, spuse el ridicându-se. Mă duc să stau puțin de vorbă cu tatăl tău înainte de plecare. Tu încearcă să dormi.

— Îți mulțumesc pentru tot, Brian.

El stinse lumina înainte să iasă și coborî scara.

Clelia nu se putu împiedica să zâmbească. Fusese o joacă de copil... Brian nu bănuise nimic.

Aprinse veioza și potrivi deșteptătorul. Totul mergea ca pe roate. Înainte ca Brian să-și facă apariția mâine, va avea destul timp să se ducă până la creșă ca să-și ia de lucru pentru weekend.

Dar nu reușea deloc să doarmă, deranjată de amintireaobsedantă a sărutărilor lui Brian. Primul sărut, schimbat în bucătărie fusese o bagatelă cu cele din seara asta. Își atinse buzele cu degetul întrebându-se dacă Brian le găsise pe gustul lui. Mirosul after-shave-ului său mai plutea încă în aer, readucându-i în minte fiecare amănunt al acestei seri. Clelia simțea niște palpitații ciudate în pântece gândindu-se la acele momente. Un lucur era sigur: a fi sărutată de Brian Anthony reprezenta o amintire de neuitat.

Capitolul 5

Clelia coborî în vârful picioarelor, ținându-și într-o mână pantofii și geanta, iar în cealaltă un bilețel pentru tatăl ei, în care-i explica faptul că trebuia să dea o fugă până la creșă dar că va reveni curând. Nu era decât șase și jumătate. Copiii nu soseau înainte de ora șapte. Avea deci tot timpul să-și facă treburile înainte să se umple clasa. Clelia se gândise la toate.

Se îndrepta spre ușă când îl zări pe tatăl ei, instalat în fotoliul lui preferat, pe cale să-și bea cafeaua de dimineață. El îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Deja în picioare? îl întrebă ea uimită.

De obicei el nu se trezea înainte de ora opt.

El puse jos ceașca.

— Tocmai mă pregăteam să-ți spun același lucru. Dar tu ce faci? o întrebă el cu aceeași voce severă pe care o folosea pe când Clelia era doar o copilă.

— Plec puțin la lucru, spuse ea, pe hotărâtă să-i țină piept.

— În picioarele goale?

— Nu voiam să te trezesc, îi explică ea încălțându-se.

Nu se putu împiedica să privească spre cafea cu un aer pofticios.

— Acestea fiind zise, aș bea o ceașcă de cafea înainte de plecare, adăugă ea îndreptându-se spre bucătărie.

— Nu te deranja, spuse tatăl ei. Brian! Poți să aduci o cafea și pentru Clelia?

— Sosesc! răspunse o voce din bucătărie.

După câteva clipe, Brian apăru cu două cești aburinde, având întipărit pe față un zâmbet până la urechi.

— O vrei cu lapte și zahăr, dacă îmi amintesc bine?

— Ce cauți aici? îl întrebă ea luându-i din mână ceașca pe care i-o oferea.

— Ce frumoasă ești în dimineața asta, spuse el ignorându-i întrebarea. După câte văd, ai o pijama nouă.

— Știi prea bine că nu e o pijama! Mă duc la muncă!

— Ah, da? Ești sigură că meritã?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, riști să faci o recădere, să fii din nou plină de bube, fără a mai vorbi de pericolul la care îi expui pe copii... Mă dezamăgești, Clelia. Mă faci să cred că ești complet iresponsabilă.

— O clipă! exclamă ea. N-am nici cea mai mică intenție să mă apropii de copii. O să intru pe ușa de serviciu, ca să iau câtea dosare și să semnez cecurile. Pe urmă plec. Și, în fond, asta nu te privește.

— Trebuie să recunosc că ești o artistă fără pereche. Toată povestea ta era gata să meargă... voiai chipurile să mă menajezi să nu vin atât de devreme ca să-ți pregătesc micul dejun...

— M-am săturat de ouăle tale care nu erau fierte atât cât trebuie!

— Nu te-ai plâns niciodată, replică Brian.

— Nu, dar le aruncam în W.C.

— Și aseară ai jucat teatru... și în alte privințe?

— Dar tu? De ce ai procedat așa?

— Dar ce-ați făcut? îl întrebă Vernon pe Brian.

— Am sărutat-o.

— Sunt încântat. Speram că vă veți înțelege în cele din urmă, remarcă Vernon.

— Cred că ar trebui să-ți luăm temperatura, Clelia, sugeră Brian.

Se duse să caute termometrul și i-l întinse Cleliei, care consimți să-l bage în gură. Aruncă o privire furioasă spre Brian care se uita la ceas.

— Ai fost gata să mă păcălești aseară. Povestea că vrei să te culci devreme a fost impresionantă, o ironiză tânărul. Dar sincer vorbind, ar trebui să-ți fie rușine! Părinții tăi nu te-au învățat să nu minți?

— Am încercat, comentă cu tristețe Vernon.

Clelia își încrucișă furioasă brațele. Nu numai că Brian o împiedica să facă ceea ce voia, dar își făcuse și un aliat din tatăl ei!

După câteva minute, Clelia scoase termometrul și-l privi sub lampă.

— Văd... treizeci și nouă! exclamă ea. Imposibil, nici măcar nu mi-e cald!

— Nu pari în apele tale, remarcă Vernon. Lasă-mă să-ți ating fruntea. Frige! exclamă el.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? întrebă Brian. Febră... Ești încă bolnavă. Prea bolnavă ca să te duci la lucru, Clelia. Hai, recunoaște!

Clelia oftă slab.

— Bine, ai dreptate, recunoscu ea îndreptându-se încet spre scară. Nu știu ce m-a apucat. Parcă mă simțeam vinovată că zac așa în pat fără să fac nimic. O să-i telefonez Myrei să-mi aducă aici carnetul de cecuri.

— Bună idee, o aprobă Vernon.

— Mă duc să mă odihnesc puțin, spuse ea urcând treptele.

Vernon și Brian schimbară o privire dar nu suflară nici un cuvânt înainte să se audă închizându-se ușa Cleliei. Vernon pufni în râs.

— Te felicit. Nu s-a prins.

Brian băgă în buzunar termometrul trucat.

— Nu-mi mulțumi. Îi datorăm totul lui Johnny Duval care mi-a dat acest fals termometru. Întotdeauna e plin de idei Johnny ăsta.

Vernon îl privi strengărește.

— E adevărat că ai sărutat-o?

Chipul lui Brian se lumină.

— Da.

— Și?

— Și mi-ar plăcea s-o mai fac.

Ochii lui Vernon scânteiară.

— Asta mă gândeam și eu... că nu ești tocmai prost.

*

* *

Când Brian intră în camera Cleliei cu o tavă, o găsi privind la televizor.

— M-am gândit că o schimbare de meniu ți-ar face plăcere, o anunță el punând tava pe genunchii bolnavei. Ți-am pregătit...

Clelia îi aruncă o privire distrată.

— Sst! făcu ea. Azi Marion o să dezvăluie cine e tatăl copilului.

— Potim?!

Brian aruncă o privire spre televizor, apoi privirea lui se îndreptă spre Clelia. Era încântătoare așa, îmbrăcată în niște pantaloni albi și un tricou cu dungi albastre. Simți că i se usucă gâtul când își dădu seama că nu purta nimic pe dedesubt... Nu mai încercase o asemenea senzație din adolescență. Era foarte emoționat.

— E un serial, îi explică ea.

Brian se simți ușurat că ea era prea captivată de ecran pentru a-i observa tulburarea.

— Am început să mă uit la el acum câteva zile, continuă ea. Și aștept de mult acest moment.

Dar de ce nu-și pusese oare sutien? Făcuse asta intenționat? Era o provocare la adresa lui?

— Care e eroul? întrebă el încercând să pară dezinvolt.

În seara asta o să fugă o oră și pe urmă o să facă un duș rece.

— Mustăciosul. Brunetul se numește Christian. Marion are o legătură cu el.

— Și atunci Christian e tatăl?

Nu era momentul să vorbească despre bebeluși și legături amoroase!

— Ăsta e misterul, șopti ea. Marion e măritată cu Michael.

— Și cum poate ști cine e tatăl?

— Sst!

Nemișcată, Clelia ascultă în timp ce, pe ecran, femeia anunță:

— Copilul ăsta e fiul lui... Bochko.

— Bochko! exclamă Clelia.

— Cine e Bochko? se interesă Brian.

Vernon bătu la ușă.

— Pot să intru?

— Iar ai urcat scara! îl certă Clelia.

— Voiam să văd dacă te simți mai bine.

— Dar cine e Bochko ăsta? insistă Brian.

— Care Bochko? se minună Vernon.

— Bochko nu e altul decât cumnatul lui Marion, îl informă Clelia mușcând distrată dintr-o bucată de pâine.

— Dar Marion cine e? nu se lăsă Vernon.

Brian știu să-i dea răspunsul:

— Marion este soția lui Michael, dar a avut o legătură cu un tip pe nume Christian. De fapt însă, se culcase și cu cumnatul ei, Bochko.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, îi spuse Vernon cu reproș fiicei sale. E o prietenă de-a ta?

— Nu, răspunse Clelia cu gura plină.

— E o artistă, îl lămuri Brian în locul ei.

— O artistă? Aha, asta explică totul. Artistele sunt în general femei ușoare.

Îi aruncă o privire fiicei lui.

— Sper că nu te întâlnești prea des cu ea, adăugă el.

Brian și Clelia se uitară uimiți la el.

— Dar e un serial! exclamară amândoi într-un glas.

Vernon privi spre ecranul televizorului.

— De ce nu mi-ați spus mai devreme?

Clătină din cap și părăsi încăperea.

— Mă duc s-o ajut pe Anne Joubert, îi anunță el. Dacă aveți nevoie de mine, sunt în podul ei.

Brian și Clelia continuară să privească serialul, dar gândurile lui Brian vagabondau. Viața lui era complet dată peste cap de trei zile de când o întâlnise pe Clelia...

— Faci progrese, spuse Clelia arătând spre tavă. Nu bănuiam că ai asemenea talente culinare. Mă răsfeți. Dar în prezent mă simt dstul de bine ca să-mi pregătesc singură de mâncare.

Brian luă tava și-i întinse medicamentele.

— Acum o să-ți faci siesta, da?

— Nu mă simt deloc obosită. Lasă-mă să-ți pun o întrebare: cum faci de poți veni în fiecare zi? N-ai nimic de făcut la serviciu?

El ridică din umeri și se duse la fereastră.

— Mi-am luat câteva zile de concediu.

Străzile erau pustii: era prea cald ca să ieși undeva.

— Brian, n-ar fi trebuit să faci asta!

Clelia se simți cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

Brian se întoarse cu fața spre ea.

— Am dreptul la patru săptămâni de concediu pe an, îi replică el. M-am decis să-mi iau câteva zile și nu văd nimic rău în asta.

— Nu, dar regret că ți le petreci astfel, în compania unei bolnave capricioase...

— N-ai de ce regreta, o întrerupse el.

— Îți mulțumesc pentru amabilitatea ta. Lucrezi de mult la firma respectivă?

— De când am terminat universitatea, adică de doisprezece ani.

— Și n-ai avut niciodată chef să-ți schimbi locul de muncă?

— Am avut de mai multe ori ocazia. Firmele concurente mi-au făcut propuneri în acest sens. Dar la ce bun să plec? Am o muncă plăcută și sunt bine plătit. Ce să cer în plus? Sper ca, în curând, să obțin o promovare importantă.

Clelia îl privea cu atenție în timp ce vorbea. Doar în câteva zile se atașase mult de el. Dacă o iritaseră câteodată manierele lui, ajunsese acum să dorească să-l audă spunându-i „Mănâncă!“ sau „Dormi!“.

În mod obișnuit, ea era cea care juca acel rol cu copiii de la creșă și chiar cu tatăl ei. Era foarte plăcut să fie la rândul ei răsfățată.

— Și care sunt șansele tale de a obține această promovare?

— Cunosc firma ca pe propriile mele buzunare, fiindcă sunt unul din cei mai vechi angajați. Și obțin tot ce vreau. Am rezultate excepționale. Firma asta reprezintă toată viața mea.

— Și familia ta?

Brian se întoarse brusc și ea îl văzu crispându-se.

— Nu vreau să fiu indiscretă, spuse ea cu blândețe.

— Am un unchi și o mătușă în Kentucky. Și câțiva veri răspândiți în restul Statelor Unite, adăugă el întorcându-se. E aproape totul.

Clelia își dădu brusc seama că știa foarte puține lucruri despre el. Și i-ar fi plăcut să afle mai mult. Unde locuiau părinții lui? De ce nu putea rămâne mai mult timp într-un loc? De ce alesese acest serviciu care necesita atâtea deplasări?

Își punea aceeași întrebare de câte ori vedea în fundul ochilor lui acea luminiță misterioasă: de ce anume încerca el să fugă? Își făcea griji pentru el din ce în ce mai mult, deși n-ar fi vrut. Dar sentimentele ei erau mai puternice decât ea.

— Cred că tatăl tău are o slăbiciune pentru vecină, spuse pe neașteptate Brian.

— Pentru doamna Joubert?

Clelia izbucni în râs.

— Te înșeli, Brian. Sunt doar vechi amici. Ea și soțul ei erau prieteni apropiați cu părinții mei înainte să moară Philippe Joubert și mama mea. Au murit doar la un an diferență unul de celălalt. Acest lucru i-a apropiat pe Vernon și doamna Joubert. De exemplu, evocă trecutul povestindu-și rând pe rând amintirile. La urma urmei au șaptezeci de ani. Ce-ar putea face altceva decât să stea la taifas?

— Ceea ce fac două persoane de treizeci de ani, răspunse Brian. Dar puțin mai încet...

Își plecă puțin capul într-o parte și ochii lui începură să strălucească ciudat.

— Și mai încet poate fi chiar mai plăcut, adăugă el.

Imaginația Cleliei o luă razna când înțelese sensul acestor vorbe.

În mod sigur Brian era un bărbat foarte priceput în dragoste, știind să-și satisfacă pe deplin partenera. Gândul ăsta o făcu să se înfioare. Sărutările lui Brian o amețiseră... Ce senzație ar încerca făcând dragoste cu el?

Privirile lor se încrucișară și scânteia din ochii lui Brian o puse pe gânduri. Ce exprima ea? Pasiune, dorință?

El se apropie de ea, ca pentru a-i răspunde, și se așeză. Îi luă apoi mâna și-și lipi apăsat buzele de ea.

Clelia nu îndrăzni să se miște, fiorii plecând de la braț spre ceafă în valuri voluptuoase.

— Clelia, șopti el. Dacă ai avea idee de ceea ce simt privindu-te, inspirând parfumul tău delicat sau atingându-ți pielea. De ce faci un asemenea efect asupra mea?

Clelia simți că inima ei va face explozie. Brian îi pusese o întrebare la care ea nu putea da nici un răspuns. De ce nu-și lua privirea de la ea, privirea asta atât de drăgăstoasă...?

— N-am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine, îi mărturisi el.

La aceste cuvinte, Clelia simți că-i fuge pământul de sub picioare. O dorea!

Dar încercă să-și păstreze calmul. Da, o dorea, dar cum? Ar fi de ajuns să-i cedeze o singură dată pentru ca ea să se îndrăgostească... O cuprinse teama.

Clelia își trase mâna, dar continuă să simtă buzele lui Brian pe pielea ei.

Brian luă acest gest ca pe o palmă. De ce se supărase Clelia? Mersese prea departe?

Se ridică și-și băgă mâinile în buzunar ca să n-o mai poată atinge. Dacă ar mai fi atins-o o dată, nu s-ar mai fi putut abține.

— Îmi închipui că luni o să te duci la lucru, schimbă el brusc subiectul.

— Exact, afirmă ea. Am atâta de recuperat!

De ce-i tremura vocea?

— Myra va trece azi pe aici ca să semnez câteva cecuri.

— Fă-mi o plăcere, o rugă el cu o voce răgușită. Ia-o mai domol câteva zile. Nu mi-ar plăcea să cazi din nou la pat.

— Și să stric tot ce-ai făcut? Aș fi o ingrată... Nu-ți face griji, îl asigură ea. O să fiu cuminte.

Ce greu îi era să facă pe nepăsătoarea sub această privire pătrunzătoare.

— N-am fost o bolnavă ascultătoare, recunoscu ea.

— Nu mă face să spun totul, replică el râzând.

Brian dorea cu orice preț să reducă tensiunea care se instalase între ei, să facă să se simtă în largul lor.

— Luni plec cu avionul, o anunță el pe neașteptate.

— Ah, da? Și unde te duci?

— În Idaho, apoi în Nebraska.

Clelia se simți descurajată. Toate aceste locuri îi păreau atât de îndepărtate! Și Brian îi lipsea deja.

— Și când te întorci?

— Vineri seara.

De ce această umbră în ochii Cleliei? Era tristă că-l vede plecând?

— Acum trebuie să mă duc să mă pregătesc de plecare, îi spuse el. Dar înainte de asta, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Mai întâi, Vince-neghiobul a telefonat aseară, îi spuse el cu un aer încurcat.

— De ce nu mi-ați spus mai devreme?

— Fiindcă dormeai.

Brian lăsă să treacă o clipă, apoi oftă.

— Mint, recunoscu el. Ca să-ți mărturisesc totul, nu știu de ce ți-am ascuns asta.

Clelia reflectă câteva clipe. Ar fi trebuit să se simtă iritată de comportarea lui, dar nu era.

— Și cealaltă mărturisire?

— Doar atât: contrar a ceea ce crezi tu, tot ce am făcut în aceste ultime zile, am făcut pentru tine, și nu din prietenie pentru tatăl tău.

— Dar de ce?

— Fiindcă nu-mi ești indiferentă... Cum te poți îndoi de asta după tot ce s-a petrecut aseară și azi?

— Nu știu ce să-ți răspund.

— Ai putea zice, de exemlu, că e reciproc.

Clelia putea dar nu voia. Nu era pregătită să-și dezvăluie sentimentele, conștientă că asta n-ar duce nicăieri.

Se forță să rezume ceea ce simțea.

— Nu ți-am ascuns niciodată că te găsesc seducător. Probabil că nu sunt singura. Dar acum, că te cunosc ceva mai bine, îmi dau seama că nu ești donjuanul pe care-l credeam. Ești una din persoanele cele mai...

— Clelia, o întrerupse el, simt că va urma un refuz. N-are rost să mă iei cu binișorul, cere-mi pur și simplu să abandonez și o să mă execut.

„Dacă reușesc!“ gândi el.

Nu asta fusese prima intenție a Cleliei, dar fiindcă el îi propusese asta, trebuia să profite de ocazie.

Dacă nu se îndepărta acum de el, se va îndrăgosti în mod sigur. Și trebuia să evite asta cu orice preț...

— Suntem extrem de diferiți, Brian. Prea diferiți, chiar.

— Și este chiar așa o mare nenorocire?

— Da, dacă asta privește viitorul.

Clelia închise ochii. Se părea că va fi mai dificil decât crezuse.

— Îmi cunoști trecutul: mutări neîncetate din oraș în oraș, din școală în școală. Urăsc viața asta, Brian. Și mama mea simțea la fel. Dar ea îl iubea pe tatăl meu și l-ar fi urmat și la Polul Nord, dacă el i-ar fi cerut-o. Nu-i păsa de consecințe. Mama mea nu era o femeie rezistentă. A pierdut doi copii din cauza blestematelor astea de mutări. Pe vremuri disprețuiam profesia tatălui meu, dar acum îmi dau seama cât de mult însemna pentru el.

— Câteodată nu ai de ales, remarcă Brian cu blândețe. Fiecare meserie are câte un defect.

— Știu asta. Dar nu e ușor de acceptat când ești copil.

Clelia reflectă o clipă.

— Îmi amintesc că o dată, când aveam șase ani, mama mi-a promis o petrecere de ziua mea. Pregătise un tort și împodobise toată casa. Ei bine, n-a venit nici măcar un singur copil. Cea mai mare parte a așa-zișilor mei „prieteni“ abia îmi știau numele.

— Îngrozitor, remarcă Brian cu tandrețe.

— La balul de sfârșit de an, când împlinisem șaisprezece ani, bineînțeles că nu cunoșteam pe nimeni care să mă însoțească. Atunci am mințit-o pe mama mea.

Clelia se înroși, jenată să-i facă asemenea confidențe umilitoare, dar trebuia ca Brian să înțeleagă totul, așa că se forță să continue:

— Era fericită la gândul că voi fi înconjurată de prieteni. Mi-a cumpărat cea mai frumoasă rochie. Apoi, în seara respectivă, m-am prefăcut bolnavă. Nu puteam să-i mărturisesc adevărul... că nimeni nu mă invitase.

— Îmi vine greu să cred, spuse Brian. Ești atât de frumoasă!

Clelia se înroși, flatată de complimentul lui.

— A fost numai vina mea, protestă ea. Am învățat de foarte de tânără că e mai bine să nu-ți faci prieteni dacă trebuie să-i părăsești curând. Dar, într-o bună zi, tata s-a pensionat. Au cumpărat casa asta. Eram atât de fericită că voi avea în sfârșit un cămin... Am plecat să-mi termin studiile, cu inima liniștită. Mi-am făcut o mulțime de prieteni, fiindcă știam că n-o să mai fiu nevoită să mă mut.

— Și te-ai întors aici după terminarea facultății?

— Da, apoi am găsit o slujbă și un apartament. Economiseam ca să pot deschide într-o zi o creșă. Când mama a murit, am venit să locuiesc împreună cu tata.

— Probabil că ți-a fost greu.

— Da, a fost. La început, era complet dat peste cap. Chiar cred că se scrântise puțin, spuse ea râzând. Frecventa barurile pentru celibatari, închipuiește-ți, în compania unor prieteni de vârsta lui. Pe urmă s-a liniștit.

— Și atunci ai deschis creșa?

— Da. Am închiriat o casă veche pe care am pus-o la punct împreună cu tata. Și acum sunt foarte fericită de viața pe care o duc. Am jurat că n-o să mai trăiesc niciodată ca mai înainte, să rătăcesc din loc în loc. Iar copiii mei nu vor avea niciodată soarta mea.

Clelia surâse cu tristețe.

— Iartă-mă, Brian. N-aveam intenția să vorbesc atât de mult.

— Sunt mișcat că ai avut atâta încredere în mine, ca să-mi vorbești astfel, îi răspunse Brian. Dar știam deja multe despre tine.

— Probabil că ți-a povestit tata...

— Nu, am aflat dintr-o carte.

Și arătă cu degetul spre etajera unde se găsea o carte îmbrăcată în coperți albastre: carnetul pe care-l ținea mama ei.

— Doar nu l-ai citit? îl întrebă neliniștită Clelia.

Brian nu se putu împiedica să pufnească în râs.

— Ce crezi că făceam în timp ce tu dormeai?

O văzu că se înroșește, jenată și încurcată.

— Te rog să mă ierți, îi spuse el. Ar fi trebuit să-ți cer permisiunea. Dar voiam să te cunosc mai bine, să știu ce fel de copil ai fost, s-o descopăr pe mama ta prin intermediul observațiilor făcute.

Se opri o clipă și Clelia văzu întipărindu-se pe chipul lui un sentiment de vinovăție.

— Nu e singurul lucru pe care l-am citit, continuă el. Într-o altă zi, căutând un roman bun, am dat peste un caiet verde, pe etajera din...

— Brian! Spune-mi că nu-i adevărat!

Ar fi vrut să intre în pământ de rușine. Deci citise și ultimele nuvele pe care le scrisese.

— Este o carte pentru copii, nu-i așa? o întrebă el.

Clelia îndrăzni în sfârșit să-l privească și se miră că nu găsi nici o urmă de ironie sau răutate.

— De fapt, sunt mai multe povestiri. Dar, din păcate, eu nu sunt scriitoare și...

— Ba scrii foarte bine, protestă Brian. Mi-a făcut multă plăcere să le citesc.

— Le-ai citit pe toate?

— O dată ce m-am apucat, nu m-am mai putut opri, afirmă el. Dar cum de ți-a dat prin cap să le scrii? Se deosebesc atât de mult de literatura pentru copii...

— Știu. Sunt realiste. Îmi place să tratez despre problemele cu care se poate întâlni un copil: divorțul, moartea, cum să se obișnuiască să trăiască într-un nou loc și așa mai departe.

— Este o modalitate de a ajuta copiii să se protejeze, nu-i așa?

— Acesta a fost scopul meu, îi răspunse ea. Lucrez de mult timp cu ei și i-am ajutat mai mult de o dată să traverseze perioade dificile. Nu se cunoaște îndeajuns faptul că, în clipele grele, copiii suferă la fel de mult ca și adulții.

— Dar cum s-ar putea ști asta?

— Este adevărat că ei nu reușesc întotdeauna să-și exprime necazurile. Și asta se traduce adeseori prin capricii, neascultare, distrugerea jucăriilor sau furii incontrolabile. Am vrut să scriu despre acest subiect într-un limbaj care să le fie accesibil.

— Atunci de ce poveștile tale zac pe etajeră?

Clelia ridică din umeri.

— Nu sunt sigură că este genul de carte pe care părinții o cumpără pentru copiii lor.

— Trebuie să încerci! afirmă Brian. Eu cred că trecutul influențează în mod deosebit viitorul. Și eu am un trecut, Clelia. Nu mă gândesc prea des la el, dar mă ajută să merg înainte. Lui îi datorez ambiția mea și reușita mea profesională și, grație lui, nu-mi pasă de faptul că mă mut din loc în loc sau de tot ceea ce trebuie să fac pentru a obține promovarea.

— Sper că o să reușești, Brian. Și sper totodată că vei reuși să te oprești.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că eu cunosc o groază de bărbați care nu sunt nici directori de firmă, nici bogați și care totuși trăiesc fericiți.

— Ce gen de persoană e Vince... al tău? întrebă cu inocență Brian.

Dar își reproșă imediat că abordase un subiect atât de delicat.

Clelia fu surprinsă de întrebare.

— Cum să zic? El e... hm... legat de tot ce-l înconjoară, satisfăcut de ideea că-și va petrece restul zilelor în același loc.

Descriindu-l pe Vince lui Brian, Clelia își dădu seama, parcă pentru prima oară, de personalitatea lui ștearsă și plictisitoare. Pe lângă Brian părea superficial și nesemnificativ. Niciodată o sărutare a lui Vince nu trezise în ea atâta emoție ca o singură privire a bărbatului care se găsea lângă ea.

Brian o văzu că privește în gol și se înșelă asupra sensului acestei îndepărtări, sigur că ea se gândește la Vince. Simți că o mie de ace îi înțeapă inima.

— Trebuie să plec, șopti el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Clelia nu știa cum să reacționeze. Toată ființa ei striga: „Sărută-mă! Ia-mă în brațe!“ Dar se mulțumi să rostească liniștită:

— Drum bun.

El se pregătea să părăsească încăperea, când se opri în prag și se întoarse.

— Clelia...

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele.

— Nu mă uita, spuse el în cele din urmă. Să nu uităm această săptămână petrecută împreună. Tatăl tău și cu tine contați foarte mult pentru mine. Grație vouă, am regăsit puțin din ceea ce se cheamă viață de familie.

După aceste cuvinte părăsi încăperea.

*
* *

Clelia rămase mult timp lungită în pat după plecarea lui Brian, fixând distrată tavanul. Deja îi lipsea. Și când se gândea că nu o sărutase pentru o ultimă oară înainte de plecare...

Viața ei semăna cu cea pe care și-o dorise întotdeauna. Fiindcă avea totul: o meserie care-i plăcea, un cămin primitor în care revenea în toate serile și un tată iubitor al cărui singur defect era că refuza să îmbătrânească. Da, realizase ceea ce-și dorise. Își construise cu grijă viața, ca pe un castel de nisip. Iar Brian Anthony se năpustise asupra acestei construcții fragile, asemenea unui val furios al oceanului.

Capitolul 6

Brian simți cum îl cuprinde somnul. Nu încercă să se lupte cu el și un vis îi apăru cu claritate. Era o mină de cărbune. El se găsea în fundul unui puț și voia să iasă la suprafață, dar ceva îl împiedica. Ceea ce-l aștepta acolo jos îl speria: cadavrele a opt bărbați, dintre care unul al tatălui său și altul al fratelui său în vârstă de șaptesprezece ani. Coșmarul se va desfășura altfel de data asta? O să-i găsească în viață? Reușiseră să supraviețuiască două zile fără oxigen?

În ciuda plânsetelor și protestelor mamei sale, Brian, care la urma urmei nu avea decât cincisprezece ani, se alăturase minerilor care încercau să-i salveze pe tovarășii lor îngropați de vii. Își cunoștea propriile forțe și știa să se facă folositor. Își petrecuse mai mult de patruzeci și opt de ore săpând alături de ceilalți, oprindu-se din timp în timp să bea un pahar de apă sau să mănânce un sandviș.

Un munte de pietre se ridica între salvatori și cei dispăruți. Nu se putea folosi dinamita fără să se pună în pericol viața unora sau a celorlalți. Brian părea gata să moară pentru acei oameni, gata să-și piardă mâinile ca să-i elibereze.

Bărbații săpau continuu, tăcuți, uitând de oboseală. Dar timpul trecea și cu fiecare secundă, speranța lor pierea puțin câte puțin. Când ridicară în sfârșit ultimul bloc de piatră, minerii descoperiră trupurile a opt oameni care așteptaseră în zadar un ajutor.

Brian crezu că descoperă o lumină de speranță în privirea fixă a tatălui său, o privire pe care n-o va uita nicidoată. Tatăl lui! Și fratele lui, prea tânăr pentru a fi astfel smuls vieții... Minerii îl îndepărtară cu forța de trupul fratelui lui, peste care se prăbușise, hohotind de durere și furie împotriva nedreptății și cruzimii unei asemenea morți.

Brusc, tunelul păru că se închide deasupra lui Brian și aerul începu să-i lipsească. Trebuia cu orice preț să iasă de aici, înainte să piară și el. Apoi fugise până acasă, orbit de soare, fără să se oprească. Văzându-l că sosește într-o asemenea stare, mama lui înțelesese imediat. Căzuse la pământ, urlând de disperare, cu corpul zguduit de hohote de plâns. Brian o ridicase în brațe și intrase cu ea în casă.

*
* *

Brian se trezi tresărind, luptând împotriva întunericului, temându-se că se află din nou în tunel. O imensă ușurare îl cuprinse când își dădu seama că este teafăr și se află într-un hotel din Iowa.

Se ridică și se duse în baie, unde se stropi cu apă rece.

Apoi își scoase din valiză pachetul de țigări pe care-l cumpărase special pentru astfel de situații. Fumul îl făcea să tușească, capul începea să-l doară dar această stare de indispoziție îl făcea să uite imaginile traumatizante și să-și regăsească echilibrul.

Coșmarul nu-l mai chinuise de multe luni. Totuși, faptul că-i vorbise Cleliei despre el, îl zdruncinase. Se așeză pe marginea patului, trase fumul adânc în piept și încercă să se convingă că nu va rămâne închis în cameră. Din acea zi fatidică, Brian suferea de claustrofobie cronică. În clasă, după dramă, nu reușea să se mai concentreze, împins de o imperioasă nevoie de a ieși la aer. De mai multe ori părăsise clasa în grabă, spre uimirea generală.

— E un lucru firesc, îi spusese directoarea școlii, să reacționezi astfel după un asemenea traumatism psihic. Toate eforturile pe care le-ai făcut după accident ca s-o ajuți pe mama ta și să nu-ți arăți în nici un fel durerea, se manifestă în acest mod. Nu trebuie să-ți mai ascunzi sen-

timentele. Să nu-ți fie frică să plângi! Nu mai fugi! Acceptă suferința, fiindcă e cel mai bun mijloc s-o învingi...

Brian îi urmase sfaturile. Pentru prima oară de la accident, vorbise cu mama lui despre dispariția tatălui și fratelui său. Plânseseră împreună, ceea ce însemnase pentru Brian o adevărată eliberare. Nu se mai lupta acum cu amintirile, nu mai fugea de ele. Învățase să-și stăpânească emoțiile.

Mama lui fusese angajată chelneriță și Brian scafandru. Astfel își câștigau banii necesari traiului.

După un timp, Brian obținuse o bursă ca să-și continue studiile superioare la o universitate aflată la două sute de kilometri de casa lor. Își făcuseră bagajele.

Mama lui fusese în culmea fericirii în ziua când Brian își luase în mod strălucit licența. La o lună după aceea, i se propusese o slujbă. Biata femeie privise cu gura căscată plicul care conținea prima lui leafă.

— Tatăl tău ar fi mândru de tine, îi spusese ea cu lacrimi în ochi.

După câteva luni murise și ea, lăsându-l singur pe lume.

*

* *

Brian strivi țigara în scrumieră și se întinse din nou în pat. Nu se mai întorsese de atunci în orașul copilăriei lui și nici nu revăzuse cavoul familiei.

Se gândise de multe ori la asta, dar la ce bun să revină în trecut? Asta n-ar face decât să-i reînvine durerea, să redeschidă o plagă pe care o pansase cu atâta grijă.

Totuși, coșmarul revenea din timp în timp, în special când se aștepta mai puțin. Și asta îl făcea să meargă înainte. Îl ajuta să accepte sacrificiile muncii sale. Dacă eșua, s-ar găsi în aceeași situație ca verii lui: închis în mină, într-un tunel de piatră, întreaga zi. Era un risc pe care refuza să și-l asume.

Nici măcar pentru Clelia.

*

* *

— Nu înțeleg, mormăi Vernon punând receptorul în furcă. Am lăsat trei mesaje pe robotul lui Brian și el nu m-a sunat.

Clelia îi aruncă o privire peste umăr.

— Poate că nu s-a întors din călătorie? spuse ea cu un aer nonșalant aranjând farfuriile în suportul de vase.

Dar în sinea ei, era furioasă foc. Știa că Brian se întorsese, fiindcă trecuse de două ori prin fața casei lui și-i văzuse mașina.

— Nu trebuia să fie plecat decât o săptămână, insistă Vernon privindu-și bănuitor fiica. Ce i-ai zis? L-ai jignit?

Clelia se întoarse brusc, pentru a-l putea privi drept în ochi.

— N-am făcut nimic! se justifică ea. Eram în termeni foarte buni când a plecat. Nu din vina mea nu-ți telefonează.

Înghițindu-și furia, șterse cu un gest repezit masa din bucătărie și începu să aranjeze ceva în bufet.

„Totuși, gândi ea, Brian s-a întors. Fuge de noi, ăsta e adevărul".

— Probabil că există un motiv, spuse ea ca să-și liniștească tatăl.

„Probabil o viață mondenă foarte încărcată, gândi ea cu o urmă de gelozie. Are în mod sigur o droaie de admiratoare pe urmele lui. Ingratul!".

— De ce nu te duci s-o vezi pe doamna Joubert? îi sugeră ea. Te rugase s-o ajuți să fixeze etajera în baie.

— Ah, da, e adevărat, s-a făcut deja opt. Mă duc. Poate că o să întârzii, fiindcă e un film cu John Wayne la televizor în seara asta. Să nu mă aștepți.

— Bine, tăticule. Noapte bună.

Clelia continuă să facă ordine prin bucătărie, simțindu-și inima nespus de grea. Tatăl ei îi spusese să nu-l aștepte... Nu se inversaseră oare rolurile? Mai degrabă ea, o tânără cu un oarecare farmec, trebuia să pronunțe acele cuvinte!

Intră în baie și se spălă, cu gândul la o nouă povestire pe care avea de gând s-o scrie.

Pe urmă, urcă în camera ei ca să se pună pe lucru și privirea i se opri pe televizorul adus de Brian.

— Ar putea măcar să vină să și-l ia, spuse ea cu voce tare.

Nu voia să aibă nici o amintire de la el și cu atât mai puțin în dormitor. Ar fi putut să-l arunce pe fereastră sau, mai bine, să-l așeze în poarta casei lui Brian Anthony, ca să scape pentru totdeauna și de televizor și de stăpânul lui. Cu puțin noroc, n-ar da nas în nas cu el...

Luă televizorul în brațe.

— Nu-i prea greu, șopti ea.

Peste trei minute îl pusese deja în portbagajul mașinii sale.

Ajungând la Brian, constată că mașina lui era parcată în fața casei. Luminile din salon erau aprinse.

— Numai de nu m-ar vedea, bombăni ea înainte să deschidă portiera.

„Probabil că e într-o companie plăcută“ gândi ea ajungând pe verandă. În momentul în care punea jos televizorul, ușa se deschise.

— Ce surpriză plăcută! spuse el cu sinceritae când o văzu.

— Pentru tine poate, dar nu și pentru mine, replică ea. Uite, ține-ți televizorul.

Apoi îi întoarse spatele. Doamne, ce frumos era! Se simți cuprinsă de un val de disperare care-i tăie răsuflarea.

— Unde pleci? strigă Brian.

— Să aduc suportul! îi răspunse ea. Doar nu credeai că n-o să ți-l înapoiez!

Brian nu se putu împiedica să se amuze de spectacolul oferit de Clelia. Era supărată, furioasă chiar, dar atât de caraghioasă!

Tânăra reveni peste câteva clipe, cu suportul metalic în mână.

— Uite-l. Și călătorie sprâncenată la toți! spuse ea aruncând obiectul pe verandă.

Brian se feri ca să nu fie lovit și suportul căzu pe dalele de piatră. Una din rotițe se desprinse și se rostogoli până sub un tufiș.

Clelia porni în căutarea ei, mergând în patru labe.

În acest timp, Brian privea tabloul, amuzat.

— Brian! strigă ea, zărindu-l. Nu mă poți ajuta puțin, decât să stai acolo ca o statuie?

— N-o să mă bați? o întrebă el cu un ton ironic.

Clelia îi întoarse spatele în chip de răspuns și continuă să caute frenetic printre tufe. În cele din urmă găsi rotița și se ridică.

— Uite-o! spuse ea. Ești satisfăcut?

Brian o luă de braț și o trase cu violență spre sine.

— Deloc, îi răspunse el.

O sărută cu lăcomie, în ciuda eforturilor Cleliei care încerca să-l respingă.

„O să vadă el ce înseamnă să flirtezi cu un bloc de gheață“, își spuse ea crispându-se. N-o să cedeze ea atât de ușor în fața farmecului lui!

Dar simțea deja că puterile o lasă și gura i se deschise de la sine.

Mâinile lui Brian îi mângâiau spatele, răsuflarea lui era proaspătă, trupul lui puternic se lipise de ea și mirosea atât de bine... încât, după câteva clipe, Clelia abandonă orice rezistență, răspunzând cu patimă chemării lui.

Fără să înceteze s-o sărute, Brian deschise ușa cu o mână și o conduse pe Clelia spre interior.

Ea se agăță de el ca să nu cadă, abia realizând că el închisese ușa. Îi simți mâinile mângâindu-i talia, apoi șoldurile. Deveni atunci conștientă de virilitatea trezită a acestui bărbat din cauza căruia își făcuse atâtea probleme.

Brian era nebun de dorință. O voia acum, aici, imediat, așa cum nu mai dorise niciodată vreo femeie. Clelia era numai blândețe, dragoste și tandrețe și trebuia să-i aparțină. Era făcută pentru el. Voia să facă dragoste cu ea pe covorul din salon, dar rațiunea îi lumină pentru o clipă mintea.

Hotărârea asta trebuia să-i aparțină ei.

Clelia era pierdută într-un vârtej voluptuos, nemaiștiind unde se oprea corpul ei și unde începea cel al lui Brian.

Câteva vorbe dulci îi susurară la ureche:

— Vino, lasă-mă să te iubesc. Nu vezi, Clelia, că asta e acum o necesitate pentru amândoi?

Clelia se forță să reacționeze. Să i se dăruiască lui Brian Anthony? Să intre în patul acestui bărbat care dispăruse fără urmă două săptămâni din viața ei fără nici un cuvânt, să riște să se atașeze de acest „apucat" care nu răspundea apelurilor tatălui ei?

Se crispă și se îndepărtă de el.

— N-am venit pentru asta, îi răspunse ea.

Era acum pornită împotriva lui, dar el o privea cu niște ochi...

— Sunt supărată, Brian. De ce nu i-ai telefonat tatălui meu?

— Ce importanță are?

— Pentru mine are. El te consideră prieten. Cum îndrăznești să dai buzna în viața oamenilor, pentru ca apoi să dispari? Cum de poți fi atât de insensibil?

Brian reacționă imediat.

— Credeam că asta dorești, răspunse el cu răceală. La urma urmei, tu ești cea care pretinde că avem ambiții diferite...

— Nu-ți mai da osteneala să-mi repeți propriile mele vorbe. Știu ce am zis. Dar asta nu justifică un comportament atât de brutal față de cineva care te stimează atât de mult. L-ai rănit.

— Dar îl stimez foarte mult pe Vernon, protestă Brian. Voiam să-i telefonez, dar... n-am avut curajul, asta e. Fă-mă laș, imbecil, dar nu mă considera insensibil.

— De ce nu i-ai telefonat?

Brian închise ochii și lăsă să-i cadă brațele pe lângă corp, frământat de un conflict interior.

— Fiindcă sunt îndrăgostit de tine, Clelia.

Când redeschise ochii, văzu o expresie de neîncredere pe chipul tinerei femei.

Nu putea să înțeleagă suferința întipărită pe fața lui Brian. Un bărbat îndrăgostit trebuie să fie fericit, surâzător. De ce această mină descompusă?

Nu era pentru prima dată când un bărbat îi declara dragostea lui. Prima oară o făcuse un coleg de facultate, apoi Vince, nu de mult timp. Amândoi erau veseli. Totuși nu le putuse spune că și ea îi iubește...

Dar Brian părea prăbușit.

— Nu te cred, Brian.

Îi întoarse spatele și ieși din casă, mâhnită de privirea pe care i-o aruncase Brian, când o văzuse că pleacă astfel.

O urmă până la mașină și o privi demarând, având impresia că a primit un pumn în stomac. Nu-l credea. Se scurseseră două săptămâni, două săptămâni de tumult interior și nehotărâre. Trebuia să-i mărturisească dragostea lui? De douăzeci de ani, nu mai era capabil să dea glas emoțiilor intense pe care le simțea. Nu fusese ușor pentru el să-și deschidă sufletul în seara asta. Parcă se sufoca vorbind.

O iubea pe Clelia. O adora. Dar un asemenea refuz îl înghețase.

Mai degrabă să moară decât să repete cuvintele pe care le pronunțase.

Clelia se întoarse acasă, declarația lui Brian revenindu-i în minte. De ce-i mărturisise asta? Obișnuia să spună des asemenea lucruri? Totuși, îl știa cinstit, drept și sincer. Și uite că el pretindea că o părăsise... fiindcă o iubea! Asta nu avea nici cap nici coadă. Pentru a se proteja, ea își declanșase sistemul de autoapărare.

Clelia ieși din mașină și merse încet până la ușă. Spre marea ei mirare, îl găsi pe tatăl ei în bucătărie.

— Unde sunt alunele? Anne nu mai are și mai avem o oră până la sfârșitul filmului...

— În dulapul de acolo, îl întrerupse ea

Vernon se întoarse spre ea, părând vesel.

— Să știi că mi-a telefonat Brian. Uitase să-și asculte robotul. Mâine mergem la pescuit. Vrei să vii cu noi?

— Hmm... nu, mulțumesc. Mi-am propus să fac altceva!

Clelia își propusese într-adevăr să se îndepărteze cât mai mult posibil de Brian Anthony...

— Bine, atunci noapte bună, spuse Vernon plecând grăbit.

Clelia rămase nemișcată timp de câteva clipe. Brian nu-i dezvăluise lui Vernon adevăratul motiv al tăcerii lui și, din fericire, acesta îi dăduse crezare.

Dacă s-ar putea autoconvinge că e mulțumită de faptul că a rupt relația cu Brian, totul ar fi în regulă...

Capitolul 7

În lunea următoare, telefonul sună în birou în timp ce Clelia mânca în sala de jos cu elevii ei. Se repezi să răspundă și fu mirată să audă vocea lui Brian.

— Ascultă! spuse el pe un ton grav. Adineaori mi-a telefonat tatăl tău. E la comisariat.

— Ceee?! exclamă ea atât de tare, încât Myra dădu buzna în încăpere. E în închisoare?

— Liniștește-te, o calmă el. Nu cred că l-au închis. Trebuie doar să-l țină sub supraveghere.

— Dar de ce? Ce a făcut? Și de ce nu mi-a telefonat mie?

Myra rămase pe loc să asculte convorbirea, încercând să înțeleagă ceea ce se întâmplase, speriată de aerul neliniștit al prietenei sale.

— O să aflăm la fața locului, spuse Brian. Trec să te iau de la creșă. Dă-mi repede adresa.

Clelia i-o dădu, apoi închise.

— Tata a fost reținut de poliție, îi explică ea Myrei pe un ton isteric.

— Dar care este motivul? o întrebă Myra cu ochii holbați.

— N-am nici cea mai mică idee. La telefon era Brian. Tata tocmai îl sunase de la comisariat. Brian mi-a spus că-l reține sub supraveghere. Trece să mă ia. Poți să te ocupi de clasa mea cât lipsesc?

— Bineînțeles.

— În ce poveste s-o mai fi băgat? oftă Clelia, trecându-și cu nervozitate mâna peste față.

Myra îi dădu o palmă prietenoasă pe umăr.

— Sunt sigură că nu e ceva grav, afirmă ea. N-ai de ce să-ți faci griji până nu aflăm despre ce e vorba.

Clelia îi mulțumi din priviri.

– N-ai idee ce înseamnă să trăiești împreună cu un bătrân care refuză să-și recunoască vârsta, îi mărturisi ea. Săptămâna trecută, tata a pierdut șaptezeci și cinci de dolari la pocher și a fost gata să se ia la bătaie cu un bărbat care l-a acuzat că trișează. Tipul în chestiune avea cu vreo treizeci de ani mai puțin ca el și cântărea de vreo două ori mai mult.

— Ar trebui să fii fericită că nu-și face veacul prin barurile pentru celibatari. Îți amintești când l-am căutat prin tot orașul?

— Cum să uit? Și când mă gândesc că era blând ca un mielușel, pe când trăia mama. Mi-ar plăcea atât de mult

să-și găsească o altă femeie! Cineva care să știe să-l țină puțin în frâu. Eu am încercat totul. Chiar l-am amenințat într-o zi că o să-l trimit la azil!

— Mi-ar fi plăcut să fiu de față, pufni în râs Myra.

Clelia își consultă ceasul.

— Bine, acum ar trebui să cobor ca să-l aștept pe Brian în fața creșei. Ești sigură că te poți ocupa de copii?

— Bineînțeles. Sună-mă dacă e cazul. Și nu te mai încrunta așa, că faci riduri!

Clelia coborî scările într-o stare îngrijorătoare de spirit. După câteva clipe sosi și Brian. Tânăra fugi spre mașină și se urcă. Nu închisese încă portiera când Brian plecă în trombă.

— Povestește-mi totul, îi porunci ea după ce-și puse centura de siguranță.

— Nu știu mare lucru, în afară de faptul că tatăl tău a fost prins conducând mașina fără permis.

— Dar el nu are mașină! exclamă Clelia.

— Conducea mașina vecinei, doamna Joubert. Și cred că fost oprit fiindcă aigurarea mașinii expirase.

— Oh, Doamne! exclamă din nou Clelia, privindu-l pe Brian. El purta un costum bleumarin, o cămașă albă și o cravată în dungi. Apoi întoarse capul, gândindu-se la ultima lor întâlnire.

— Îmi pare rău că te-a amestecat în chestia asta, Brian, reluă ea. Nu înțeleg de ce nu mi-a telefonat mie.

Un zâmbet malițios apăru pe buzele lui Brian.

— Cred că-i era puțin rușine, spuse el.

Ajunseră în fața comisariatului. Brian parcă și opri motorul. Coborâră grăbiți din mașină și se îndreptară spre intrarea principală. Clelia deschise ușa cu geam și se apropie cu un pas hotărât de un ghișeu în spatele căruia un polițist sorta niște dosare.

— Iertați-mă, spuse ea precipitat. Mi s-a telefonat că tatăl meu se află aici.

Șeriful nu-și ridică însă capul din hârtiile lui. Era aproape chel, dar avea perciuni.

— Numele? întrebă el pe un ton lipsit de amabilitate.

— Clelia Drysdale.

— Nu al dumneavoastră, al lui.

— Vernon Drysdale.

Polițistul catadicsi să ridice ochii spre ea.

— Știu despre cine vorbești. Bătrânul este în spate.

— Vreți să spuneți că l-ați închis?! țipă Clelia așa de tare încât îi făcu să treasară pe Brian și pe sergent.

— Nu, nici gând. Ia masa cu câțiva polițiști. Cred că vor să continue mai apoi cu o partidă de pocher, preciză el.

— E incorigibil omul ăsta, oftă ea.

Apoi se aplecă și întrebă:

— Puteți să-mi spuneți de ce a fost adus aici?

Agentul de poliție își răsfoi hârtiile.

— Așteptați... Ah, uite-l! Exces de viteză. Conducerea mașinii cu un permis anulat. Iar mașina avea asigurarea expirată.

Îi arătă procesul-verbal.

— Amenda este de optzeci și șapte de dolari și cincizeci de cenți, plus treizeci și șapte de dolari pentru a scoate mașina din garajul poliției.

Brian făcu repede socoteala.

— Face o sută douăzeci și patru de dolari și cincizeci de cenți, declară el.

Clelia își deschise poșeta.

— O să vă completez un cec.

— Îmi pare rău, dar nu accept decât bani lichizi, spuse polițistul.

— Dar nu mă plimb cu asemenea sumă asupra mea, îi explică imediat Clelia.

— Știu ce trebuie făcut, interveni Brian căutându-și portofelul în buzunar.

Clelia păru ușurată.

— Îți mulțumesc, Brian. Îți completez imediat un cec.

După ce primi banii, polițistul le explică de unde puteau recupera mașina.

— Vă rog să-l aduceți pe tatăl meu, îl rugă Clelia, înainte să-și piardă și ultimul cent la pocher.

Polițistul dădu din cap și se ridică.

— Nu știu ce să mă mai fac cu el, îi mărturisi Clelia lui Brian.

După câteva clipe, Vernon își făcu apariția cu un aer vinovat.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, îi spuse el Cleliei.

— Am și eu ceva de spus, îi tăie vorba Clelia. Ce căutai cu Anne într-o mașină a cărei asigurare e expirată? Și de ce conduceai prea repede, când știi că nu mai ai un permis valabil?

— Ne distram și noi puțin, îi explică el ridicând din umeri.

— Și unde e acum Anne Joubert, dacă nu-ți cer să-mi spui prea multe?

— Una dintre prietenele ei a venit s-o ia.

— Și cât ai pierdut la pocher, așteptând să vin ca să-ți plătesc amenda și să te scot de aici?

— Oh, mai nimic, câțiva cenți. Am jucat la un cent miza. Alte întrebări, Hercule Poirot?

— Nu fi caraghios! De ce naiba conduceai mașina aia? Știi foarte bine că ți s-a anulat permisul de câteva luni.

— Aiurea, a fost doar o încurcătură la prefectură.

— O încurcătură! exclamă Clelia clătinând descurajată din cap. Îți dai seama că ai încălcat legea în ultimele șase luni de mai multe ori decât un șofer normal în decursul unei vieți?

— Și tu de ce crezi că șofam? Ca să mă antrenez! După ce-mi voi recăpăta obișnuința de a ține cum trebuie volanul, o să scriu la prefectură ca să-mi înapoieze permisul.

— Categoric nu! replică imediat Clelia.

Vernon își încrucișă brațele, cu un aer înciudat.

— Mă ții din scurt!

— Poate că ar trebui să vă continuați discuția acasă, interveni Brian. Am o întâlnire de afaceri la ora două și n-aș vrea să întârzii.

— Brian, îmi pare rău! exclamă Clelia. Nu știam cât e ceasul.

Se întoarse la ghișeu.

— Aș putea primi acum cheile mașinii doamnei Joubert? îl întrebă ea pe sergent. Aș vrea s-o duc la garaj.

Bărbatul îi întinse cheile.

— Ca să ieșiți, îi explică el, luați-o la stânga și o să vedeți un polițist care vă va arăta drumul și vă va cere o semnătură.

Brian părăsi încăperea împreună cu Clelia.

— Vă aștept în față ca să vă urmez până acasă. Ce marcă are mașina?

— Un Volvo din 1965, răspunse Vernon.

— Și mai merge încă! exclamă Brian.

— Perfect, replică Vernon. Soțul Annei avea mare grijă de ea.

Un polițist îi însoți pe Clelia și pe tatăl ei până la mașină, după ce-i puse să semneze într-un registru.

Interiorul mașinii părea la fel de impecabil ca exteriorul. Clelia băgă cheia în contact și motorul demară imediat. Când ajunse în stradă, îl zări pe Brian care-i aștepta. Drumul până acasă nu dură decât douăzeci de minute.

Ajungând în fața grilajului, Clelia o văzu pe Anne Joubert ieșind în fugă din casă pentru a le deschide ușa garajului. Probabil că-i auzise sosind. Clelia parcă mașina și opri motorul. Apoi ieși din mașină și-i întinse cheile doamnei Joubert.

— Fiți atât de drăguță și faceți în așa fel încât tatăl meu să nu se mai atingă niciodată de cheile astea, o rugă ea.

Anne Joubert se înroși.

— Mă simt îngrozitor, se scuză ea. Nu știam că Vernon n-are permis.

Se aplecă spre Clelia.

— Dar văzându-l cum conduce, am înțeles de ce, îi mărturisi ea cu naivitate.

Clelia izucni în râs auzind-o.

— Sunteți irezistibilă.

Clelia își luă repede rămas-bun de la ea, apoi se uită la tatăl ei.

— Când o să mă întorc diseară, o să avem o mică discuție noi doi, îi spuse ea pe un ton care demonstra că pe ea n-o amuzase deloc incidentul.

Clelia se urcă apoi în mașina lui Brian care o conduse până la creșă.

El îi remarcă aerul contrariat.

— Nu fi prea dură cu el, o sfătui Brian. Admite că totul e și puțin caraghios.

Clelia se întoarse să-l privească.

— Mai întâi o să-l fierb puțin și pe urmă o să râdem.

Apoi chipul i se îmblânzi văzând aerul trist al lui Brian, și-i zâmbi.

De fiecare dată când o vedea, se simțea și mai îndrăgostit de ea. Era încântătoare în rochița mini care-i descoperea picioarele lungi. Iar albastrul îi venea de minune.

Clelia își dădu seama că Brian o studia.

— Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău, spuse ea pentru a rupe tăcerea. Ești întotdeauna prezent când e nevoie de tine. Niciodată n-o să-ți pot mulțumi îndeajuns.

— Ba da, poți, acceptând să cinezi cu mine, îi propuse el, sigur că ea îl va refuza.

Clelia simți că el o pune astfel la încercare, dar în realitate ea chiar dorea să cineze cu el. Sau doar să guste, sau să nu mănânce nimic, dar să fie împreună cu el.

— De acord, îi răspunse ea. Unde?

El fu atât de surprins de răspunsul primit, încât îi trebuiră câteva secunde ca să-și revină.

— La mine, dacă vrei.

— La tine?

— Dacă nu-ți displace, replică el pe un ton provocator.

— Merge, răspunse ea încercând să pară în largul ei. Eu aduc desertul.

Constată ușurată că ajunseseră la creșă.

— Totul pare destul de calm, remarcă Brian văzând curtea goală.

— Copiii dorm la ora asta, îl lămuri ea. Bine...

Acum că ajunseseră, nu avea nici un chef să se despartă de el. Întotdeauna exista un zid între ei, format din lucrurile nerostite.

— Brian, apropo de atunci, seara...

— Să uităm de asta, îi spuse el strângând din fălci, fiindcă încercase totul ca să uite.

Clelia ezită.

— De acord, rosti ea în cele din urmă.

Deschise portiera și coborî din mașină.

— Să nu uit, îi spuse el cu unul din zâmbetele lui dezarmante. Să-ți aduci costumul de baie. Am o piscină, nu prea mare, dar o să ne putem răcori în ea.

Clelia dădu din cap mașinal și închise portiera.

Un costum de baie? Brian credea că va fi cazul să se răcorească?

*
* *

Când Clelia se întoarse acasă în acea după-amiază, găsi pe televizor un cec completat cu suma pe care o plătise ca amendă la poliție. Îl puse în portofel și se îndreptă spre bucătărie. Ca de obicei, totul era pus în ordine. Vernon scotea niște alimente din frigider, probabil pentru a pregăti o cină ușoară pentru el și Clelia.

— Nu și pentru mine, îi spuse ea. Eu cinez cu Brian.

Vernon îi aruncă o privire.

— Formidabil!

Clelia nu-i răspunse. Își puse portofelul pe masă și începu să caute cu ce să prepare o tartă. Ghicea curiozitatea tatălui ei și, tocmai de aceea, refuză să-i dea mai multe amănunte despre invitația primită.

Vernon se întinse căscând.

— Cred că o să iau o carte bună și o să mă bag în pat, spuse el.

Clelia dădu din cap și se întoarse la preparativele ei. Grație talentelor sale de bucătăreasă, în doi timpi și trei mișcări prepară o tartă grozavă de mere.

După aceea urcă în camera ei să se dichisească: făcu un duș, se coafă, se fardă cu discreție, îmbrăcă un costum din pânză de in, băgă într-o geantă sport costumul de baie și halatul, apoi coborî.

Înainte de a ieși din casă, bătu la ușa tatălui ei. Când îi deschise, remarcă faptul că pe sub halat purta pantaloni.

— Ai făcut duș? se interesă ea. A ce miroase?

— E... hm... apa mea de colonie, răspunse el ezitând.

— De când te dai cu apă de colonie?

— Ei bine... mi-era cald și atunci am făcut un duș și... m-am dat și eu cu puțin spray.

— Voiam doar să te sărut înainte de plecare. Nu zăvorî ușa, o s-o închid eu la întoarcere.

— Bine. Noapte bună și petrecere frumoasă.

Clelia trecu prin bucătărie ca să ia tarta cu fructe, apoi ieși prin ușa din spate pe care o încuie de două ori.

Când ajunse la Brian, acesta o aștepta pe verandă.

— Salut, îi spuse el luându-i tarta din mâini.

Clelia își dădu seama că, de fiecare dată când îl vedea pe Brian, începea să tremure din cap până-n picioare.

— Salut, Brian.

— Intrați, domnișoară, o invită el cu un gest ceremonios.

Clelia îi dădu ascultare râzând.

Atunci, seara, nu prea dăduse atenție aspectului casei lui Brian, dar de data asta admiră decorația sobră și plină de eleganță. Un șemineu mare de marmură domina încăperea în care erau aranjate câteva mobile stil. O mochetă bej acoperea parchetul. Pe pereți erau agățate tablouri aparținând lui Birchier, Bauer și Nedelec. Buchete de flori dădeau un aer vesel încăperii.

— Bucătăria e pe aici, spuse el conducând-o.

Puse tarta pe una din mese.

— E foarte frumos aici la tine, remarcă ea râzând. Nu mă așteptam.

— Înțeleg... Credeai că un monsru ca mine nu poate locui decât într-un bârlog. Și te mai așteptai să găsești pe pereți fotografii cu femei goale. Mă înșel oare?

Clelia izbucni într-un râs nebun.

— Nu, dar nu credeam că ești în stare să dăruiești o asemenea căldură unei locuințe, îi explică ea când își regăsi graiul.

Iar el nu-și putea lua ochii de la Clelia. Era o frumusețe, mai frumoasă chiar decât în visurile lui cele mai intime. Era posibil să dorească atât de mult o femeie? Ar fi vrut să mai guste o dată din savoarea incomparabilă a unui sărut pasionat!

Iar Clelia se căznea în zadar să se gândească numai la casă... Brian era în seara asta mai seducător ca de obicei. Era frumos ca un zeu. Își scosese cravata, își descheiase cămașa la gât și barba pe care n-o mai răsese de trei zile aducea un plus de virilitate chipului său.

— Ți-ai adus costumul de baie?

— Da. Arată-mi unde e baia ca să mă pot schimba.

— Pot să te ajut la dezbrăcat? îi sugeră el.

— Hmm... nu, mulțumesc, răspunse ea râzând. Mă descurc și singură.

Se duse și se închise în baie.

„De ce mă simt atât de nervoasă?“ se întrebă ea. Brian o văzuse într-o mulțime de situații: bolnavă, plină de bube... O hrănise și o îngrijise, o văzuse nefardată și nepieptănată.

Și o sărutase...

Exact asta o făcea să se simtă nervoasă. Gândul că el putea repeta acest gest o făcea să transpire.

Se spălă pe mâini, se șterse, dar nu-i folosi la nimic. Găsi niște talc cu care-și frecă palmele. Apoi își împături hainele, ascunzând desuurile în buzunarele pantalonilor, pe care-i puse pe etajeră.

Când auzi bătaia în ușă, tesări violent.

— Clelia? Tot acolo ești?

Tânăra trase aer în piept, își înnodă cordonul și deschise ușa, rugându-se în gând ca Brian să nu remarce albeața suspectă a mâinilor ei. Și dădu nas în nas cu pieptul gol al lui Brian.

Se dădu înapoi cu un pas și rămase cu gura căscată, paralizată la simpla vedere a lui Brian în costum de baie.

Brian păru neliniștit.

— Nu te simți bine?

Clelia își regăsi cu greu glasul.

— Ba... ba da... foarte bine, îngăimă ea. Nu știu de ce mi-a luat atât de mult timp ca să mă dezbrac! minți ea jucându-se cu nervozitate cu cordonul halatului.

— Ce-ai zice de un pahar de vin?

— Bună idee, acceptă ea încercând să-și întoarcă privirea de la trupul atletic al acestui bărbat.

Așteptă câteva clipe ca el să se dea la o parte din drumul ei, dar când văzu că stătea nemișcat, se strecură printre el și perete ca să se ducă în bucătărie. El se luă după ea și Clelia nu se simți deloc în largul ei știindu-l pe urmele ei și, probabil, studiind-o.

În bucătărie, o sticlă de vin alb pusă într-o frapieră cu gheață și două pahare îi așteptau.

— Îți propun să mergem pe marginea piscinei, îi spuse Brian servind-o.

Clelia îl urmă de-a lungul coridorului care ducea spre ieșirea din cealaltă parte a casei.

Chiar dacă nu era de dimensiuni olimpice, piscina părea totuși destul de mare ca să-ți permită să înoți în voie. Era înconjurată de niște tufe înflorite și de arbuști.

Se așezară pe marginea ei, cu picioarele în apă, flecărind vesel. Fermecată, Clelia bea din vin încercând să-și întipărească în minte imaginea acestui paradis tropical cu portocali parfumați și palmieri.

Fotolii din răchită erau așezate în jurul măsuțelor joase.

— E absolut superb, remarcă ea.

— Am cumpărat casa din cauza piscinei. E cam mare pentru o persoană singură, dar e o investiție bună.

Clelia constată uimită că-și terminase deja vinul. Se simți curând puțin amețită. Tot corpul ei funcționa cu încetinitorul și părea anesteziat, cu excepția coapsei drepte care era lipită de Brian.

Când se apropiase el ca să stabilească acest contact care o tulbura și o deruta?

— Și crezi că vei rămâne aici mult timp? îl întrebă ea.

— Nu știu încă. Dacă n-ar depinde decât de mine, aș rămâne toată viața.

Tăcu câteva clipe, căzând pe gânduri.

— Să ciocnim paharele pentru vindecarea ta, îi propuse el și-și apropie paharul de al ei, atingându-i, ca din nebăgare de seamă, sânul cu cotul.

Băură, apoi Brian se apropie de ea și-i desfăcu grijuliu cordonul halatului.

— Scoate-l și hai să facem o baie, îi propuse el luându-i paharul din mână.

Și brusc, Clelia simți că nervozitatea o cuprinde din nou. Se ridică și lăsă să-i cadă halatul, dezvelindu-și corpul subțire îmbrăcat într-un costum de baie negru decoltat, sobru dar elegant.

— Ești atât de frumoasă că-mi vine să te mănânc, spuse el devorând-o din ochi.

Plecându-și ochii pudic, Clelia oftă.

— Hai, lasă, spuse ea jenată, pentru a schimba subiectul conversației.

El o luă de mână și o duse spre treptele care coborau în apă.

— Ce bună e! exclamă Clelia, cufundându-se până la gât.

Brian se întoarse și o luă în brațe, făcând valuri atât în apă cât și în sângele tinerei femei.

— Știam că o să arăți superb în costum de baie, spuse el triumfător.

După aceste cuvinte, depuse un sărut delicat pe buzele ei și, mângâind-o pe spate, o strânse în brațe.

Clelia simți că puterile îi slăbesc când el făcu să alunece bretelele costumului de baie, descoperindu-i umerii delicați. Realiză că e exact ceea ce aștepta de la el și fu surprinsă de forța dorinței care o cuprinsese.

Continuând s-o sărute, Brian făcu să alunece partea de sus a costumului ei de baie. Apoi bărbatul își întrerupse sărutul ca să privească admirativ sânii ei rotunzi și tari. Îi mângâie închizând ochii, ca și cum ar fi vrut să-și păstreze în memorie senzația acestei atingeri.

Clelia își simțea ritmul inimii bătându-i în tâmple. Se aplecă pentru a-l privi pe Brian, al cărui păr negru contrasta cu albeața sânilor ei și rămase mută, tulburată de atâta trandrețe. Frumusețea intensă a acestui moment depășea tot ce cunoscuse ea până acum.

— Brian, șopti fără voia ei. Ești atât de blând, atât de tandru...

Închizând ochii, acceptă dragostea care se născuse în ea. Îl iubea! Acest gând o făcu să zâmbească.

— Nu mai rezist, îi mărturisi Brian. Dacă nu fac dragoste cu tine imediat, va trebui să mă internez în spital. Te doresc, Clelia. Te doresc atât de mult, încât a devenit de nesuportat. Vreau să te sărut, să te mângâi...

Se opri pentru a atinge cu degetul locul cel mai sensibil și cel mai intim al trupului ei.

— Aici, preciză el.

Clelia nu putea să rupă magia care se stabilise între ei. Și ea îl dorea la fel de mult, mai mult decât dorise vreodată un alt bărbat. Îl voia alături de ea și dorea mai ales ca Brian să devină o părticică din ea însăși.

— Am putea înota mai târziu, se mulțumi ea să-i șoptească.

Brian citi în ochii ei o invitație și inima lui tresări de bucurie.

— Ești sigură de asta?

— Absolut sigură.

Brian se aplecă și o luă în brațe. Ea îi surâse și Brian gândi că acel surâs putea să declanșeze un război. Sărutând-o cu tandrețe în timp ce urca treptele piscinei, o duse până în casă.

— Oricum, o tachină el, nu aveai de ales.

Capitolul 8

În casă domnea un întuneric tăcut. Brian urcă scara ținând-o tot în brațe.

— Haide, Brian, exclamă ea râzând, pune-mă jos că sunt prea grea!

— Ești ușoară ca o pană, spuse el sărutând-o din nou ca să nu-i mai audă protestele.

Continuă să urce și Clelia profită de poziția ei ca să-i răsfire părul cu mâna.

Privirea lui Brian se lumină când ajunse în dormitor, unde o așeză cu delicatețe pe pat.

— Sunt udă, protestă ea, ridicându-se ca să nu ude cearșafurile.

Brian se duse în baie și-i aduse un prosop.

— Vreau să te văd și să-ți admir corpul, Clelia, îi șopti el încercând să-i scoată costumul de baie.

Încurajată de patima lui Brian, Clelia îl ajută. Apoi, încet, îl dezbrăcă la rândul ei și rămaseră o clipă în picioare, nemișcați, descoperindu-se unul pe celălalt.

Salteaua se adânci ușor când Brian o luă pe Clelia în brațe și se lăsă cu ea pe pat.

O acoperi de sărutări drăgăstoase.

— De mult timp aștept acest moment... Ești atât de frumoasă și de atrăgătoare, draga mea.

Gurile lor se contopiră, limbile lor se căutară și apoi începură un joc extrem de excitant.

Cu o mână expertă, Brian exploră misterele corpului ei, mângâind îndelung pielea catifelată a Cleliei. Tânăra nu-și putu reține gemetele de plăcere când simți gura lui Brian luând același drum.

Căutând să satisfacă dorința lui Brian, Clelia încercă să uite de pudoare. Își trecu mâna peste pântecul lui, apoi coborî de-a lungul coapselor. Descoperi forța dorinței bărbătești.

— Am visat la acest moment, îi șopti el gâfâind ușor.

— Și eu am visat, Brian, răspunse ea întinzându-i buzele.

Simțea că e gata să explodeze, ardea de un foc pe care numai Brian îl putea potoli.

Bărbatul își continuă cu voluptate explorarea trupului care i se oferea, purtând-o pe Clelia în sfere necunoscute până atunci. Mâinile lui erau neobosite în descoperirea

corpului ei frumos, conturându-i talia fină, mângâindu-i sânii, cuprinzându-i ușor sfârcurile, coborând apoi spre coapse.

— Vreau să fii toată numai a mea, șopti el. Vreau să te cunosc cu ochii închiși, dragostea mea, să știu fiecare colțișor al trupului tău, Clelia...

Plăcerea tinerei femei nu mai cunoștea margini.

— Mi-e teamă, Clelia, șopti el. Mi-e teamă că o să mă pierd în tine...

Atunci văzu strălucind în ochii tinerei femei o luminiță ciudată și speră din tot sufletul că e dragostea.

O acoperi cu trupul lui. Clelia îl primi cu o vădită plăcere și Brian știu atunci că a descoperit paradisul pe care-l căuta.

Mângâind cu palmele spatele bărbatului pe care-l iubea, îi încolăci trupul cu picioarele ei lungi pentru a-i încuraja asalturile.

— Brian, dragostea mea, Brian... repeta ea fără să-și dea seama.

Își pierdură în întregime controlul, mișcările lor deveniră sacadate și atinseră împreună extazul. Într-o ultimă tresărire, Brian rosti numele tinerei femei înainte de a rămâne nemișcat.

*

* *

Clelia fu trezită de o senzație ciudată în zona urechii. Deschise ochii și-l văzu pe Brian care o mușca de lobul urechii.

— Am adormit?

— Amândoi am ațipit, îi răspunse el.

O privea de câteva clipe, admirându-i frumusețea perfectă. Intensitatea propriilor lui sentimente îl speria. Iubea totul la ea: felul ei de a gândi, zâmbetul ei, ba chiar și capriciile.

O sărută cu tandrețe pe buze, întrebându-se dacă ea ghicea puterea și sinceritatea elanului lui. Nu-l crezuse când îi mărturisise dragostea lui.... De acum înainte îl va crede?

— Ți-e foame?

— Mor de foame, răspunse Clelia.

În timp ce ea dormea, el își pusese blugii și o cămașă pe care n-o încheiase la nasturi. Arăta pur și simplu superb.

— Totul e pregătit, o anunță el.

— Ce ai pregătit? îl întrebă Clelia curioasă.

— O să vezi... Cum îți place carnea?

— Zi-mi ce ai pregătit și o să-ți spun cum îmi place carnea.

— O fripturică de cărniță, răspunse el fără să zâmbească.

— La fix, răspunse ea imediat. E o bunătate.

— Atunci, hai la masă! O să găsești prosoape în dulapul din baie.

— Mulțumesc.

Clelia așteptă ca el să părăsească încăperea, înainte să se ridice din pat pentru a-și împrospăta trupul și mintea cu un duș foarte rece.

Considera el oare că ceea ce se întâmplase între ei era un lucru serios? Cum de se putuse îndrăgosti de ea? El, care era atât de rafinat... Dar dacă îi spusese că o iubește, avea ea vreun motiv să nu-i dea crezare?

Cum era posibil să iubești o femeie și să fii atât de rezervat față de ea? Ea nu știa nimic despre viața lui. Unde erau părinții lui? Avea frați sau surori?

Dacă Brian o iubea cu adevărat, trebuia să aibă destulă încredere în ea petnru a-și deschide sufletul.

Închise robinetul dușului și încremeni, cuprinsă de un gând îngrozitor.

„Poate că iubește o altă femeie!“

— Nu! spuse ea cu voce tare.

Trebuia să-și potolească imaginația asta care o luase razna și să aștepte ca Brian să fie pregătit să-i facă mărturisiri. Până atunci, trebuia să dea dovadă de răbdare și curaj.

Clelia ieși de sub duș și se șterse repede.

Dacă ar fi avut măcar idee de ceea ce o aștepta!

Bărbatul ăsta era foarte secretos, dar în plus avea și o profesie imposibilă!

Clelia se îmbrăcă, se pieptănă și se duse după el în sufragerie.

Masa era frumos aranjată, cu o față de masă albă și tacâmuri de argint. Paharele din cristal străluceau la lumina lumânărilor.

— Doamne! exclamă ea. E Crăciunul?

— În orice caz, e sărbătoare. N-am atât de des onoarea de a primi o invitată atât de frumoasă.

— Să te cred? îl întrebă ea zâmbind. Nu inviți niciodată femei la cină? Nu sunt o naivă, Brian...

— Și totuși, ar trebui să mă crezi. Nu invit decât rareori femei acasă la mine. Dacă ai ști! continuă el văzându-i expresia neîncrezătoare. Am venit special mai devreme de la serviciu ca să mă pregătesc înainte să vii tu. Voiam ca totul să fie perfect. N-am făcut niciodată asta pentru o altă femeie.

Clelia își plecă ochii.

— Iartă-mă. Uit întotdeauna că nu ești donjuanul pe care-l credeam.

— Dar ce naiba fac donjuanii ăștia? o întrebă el amuzat.

Ea ridică din umeri.

— Oh, au niște carnețele cu coperți negre în care-și notează adresele victimelor...

Brian izbucni în râs.

— ... și dau niște petreceri incredibile la care se dansează în pielea goală pe masă, continuă ea.

Brian se apropie de ea și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Nu vreau să te dezamăgesc, spuse el râzând, dar carnetul meu de adrese are coperți roșii. Și nu-l port nicio-

dată la mine. Singurul număr pe care-l știu pe dinafară este al... Cleliei Drysdale. Și acum, permite-mi să mă duc să supraveghez grătarul.

Gânditoare, Clelia privi în urma lui. Ce prostie! La urma urmei, Brian putea să aibă un carnețel plin de adrese dacă voia. Cu ce drept își permitea ea asemenea remarci, chiar dacă erau făcute pe un ton de glumă?

Făcuseră dragoste, el îi spusese că ținea la ea. Dar asta nu avea nici o legătură cu libertatea fiecăruia dintre ei.

Chiar dacă ea își luase libertatea de a se îndrăgosti de el.

Clelia decise că nu va încerca să afle mai multe despre viața lui Brian. Trebuia neapărat să dea dovadă de răbdare și de încredere. El își va deschide sufletul când va dori.

În timpul cinei, Brian și Clelia discutară despre o groază de lucruri, dar ea nu-și putea alunga din minte întrebările care o obsedau.

„În fond, ce vrea de la mine? L-ar satisface o legătură fără nici o obligație?“

În inima ei știa cât de mult ar suferi din cauza unei aventuri de acest gen, dar era prea târziu... Ea îl iubea! Și faptul că făcuseră dragoste complicase și mai mult lucrurile.

Brian îi explica natura muncii lui în cadrul firmei. De mai mult timp era director regional și conducerea firmei recunoscuse în el un analist priceput și tenace. Când una din sucursalele firmei înregistra pierderi, o scădere a

cifrei de afaceri, sau bătea pasul pe loc, Brian era cel desemnat să remedieze lucrurile. Pusese pe picioare câteva afaceri în cariera lui și era recunoscut și apreciat pentru asta.

— Legătura cu clientul are un rol primordial, îi explică el. Dar sigur că te plictisesc cu poveștile mele...

— Nu, deloc, îl asigură ea. Dimpotrivă, mi se pare foarte interesant. Vizitezi niște locuri nemaipomenite. Te invidiez!

— Nu e chiar atât de grozav pe cât pare. Muncesc enorm. Și câteodată mă apasă singurătatea.

— Totuși, nu cred că ți-e greu să-ți găsești o companie de o noapte, mai ales în marile hoteluri...

Clelia își regretă imediat vorbele. Parcă ar fi vorbit o femeie geloasă...

— E adevărat, recunoscu el. Și te-aș minți spunându-ți că nu am profitat de ocazie. Totuși, nu-mi plac aventurile de o noapte. Și în plus, în zilele noastre, promiscuitatea comportă riscuri.

— Dar ce faci în timpul călătoriilor?

— Citesc enorm. Și dacă am norocul să dau peste un hotel cu piscină, înot.

Înghiți câteva bucățele de friptură, apoi o întrebă:

— Și munca ta, Clelia?

Clelia îl privi uimită.

— Ce să-ți spun? Mă ocup de copii.

— Ești stagiară?

— Nu, sunt deja educatoare.

Înțelegea tactica lui Brian de a o face să vorbească, și asta o amuză.

— Îi învăț să citească, să numere, să recunoască culorile, să afle ora uitându-se la ceas.

— Și-ți place?

— Enorm! Nu speram să-mi găsesc atât de ușor drumul în viață. Ador copiii. Le iubesc inocența, încrederea, puritatea, afecțiunea sinceră.

— Și vrei să ai și tu copii?

Frumosul chip al Cleliei, luminat de lumânări, îl emoționa pe Brian până în adâncul sufletului.

I-ar fi plăcut s-o vadă goală în clarobscurul încăperii, i-ar fi plăcut să vadă lumina jucându-se pe pielea ei catifelată.

— Poate că te mulțumești să ai grijă de copiii altora, insistă el.

— Într-o bună zi, mi-ar plăcea să am. Dar nu sunt grăbită.

Expresia Cleliei deveni visătoare, apoi continuă:

— M-am întrebat adeseori ce aș simți dacă aș purta un copil în pântece. Să-l simt mișcându-se, crescând, dezvoltându-se zi de zi, lună de lună. Și pe urmă să-l țin în brațe... Dar nu am întâlnit încă persoana cu care să împărtășesc un eveniment atât de important.

„Ai putea fi tu“, gândi ea.

— Am nevoie de o persoană deosebită, continuă ea. O ființă excepțională, alături de care aș dori să-mi petrec restul zilelor.

Brian se surprinse gândindu-se că i-ar plăcea să fie bărbatul ales de Clelia. Era convins că, împreună, ar fi săvârșit minuni. Niciodată nu va mai găsi o femeie atât de potrivită dorințelor lui.

„Ar arăta superb, însărcinată“ își spuse el. În fiecare seară ar ruga-o să-i dea voie să se uite la pântecele ei, să-l atingă. Știa că asta i-ar face bine.

Simți că i se taie răsuflarea gândindu-se la viața pe care ar putea s-o ducă împreună.

Imaginându-și-o pe femeia asta frumoasă purtându-i copilul, dorința lui se trezi din nou, o dorință a corpului dar și a inimii.

O voia numai pentru el pentru toată viața! Voia să îmbătrânească alături de ea.

Această revelație îl sperie. Clelia nu-l va accepta niciodată așa cum era el acum. Vor trebui să facă niște concesii și...

— Brian? Te simți bine? îl întrebă ea, readucându-l la realitate.

O privea într-un asemenea fel de câteva clipe, încât începuse să se simtă puțin jenată.

— Îți cer iertare, îi spuse el.

Și se forță să-și alunge din minte această imagine a Cleliei însărcinată cu copilul lui.

Dar era prea târziu.

— Te doresc, Clelia.

Tânăra distinse în tonul vocii lui o notă de disperare și se simți tulburată. De unde provenea această bruscă tristețe?

Îl privi ridicându-se de la masă pentru a veni lângă ea. O luă de mână și o rugă fără cuvinte să se ridice. O luă în brațe și o strânse cu putere. Și o sărută într-un fel care spunea multe despre gândurile lui cele mai ascunse, un sărut plin de nerăbdare.

— Vreau să te văd din nou goală, Clelia, îi șopti el. Aș vrea să te văd scăldată în această lumină.

Pulsul Cleliei se acceleră.

— Brian... pronunță ea încet.

El luă un sfeșnic și o luă de mână pe Clelia pentru a o conduce spre dormitor.

— Dar... protestă slab Clelia, n-am terminat cina!

— Câteodată dorința nu mai poate să aștepte, îi replică el cu un zâmbet malițios.

În fața acestei aluzii, Clelia roși ca o adolescentă.

— Brian...

Timp de o fracțiune de secundă, o imagine apăru în mintea Cleliei.

„Cum ar fi viața mea alături de el? Să facem dragoste în fiecare seară! Ce fericire să adorm apoi în brațele lui!“

Dar știa că nu e vorba decât de un vis. Clelia încercă să nu se mai gândească la asta și să trăiască doar momentul prezent.

— Clelia! Pari atât de nefericită! exclamă Brian privindu-i chipul.

Ea încercă să surâdă pentru a nu strica aceste clipe atât de plăcute.

— Mă gândeam că m-ai dus cu preșul, spuse ea pe un ton acuzator. Întâi mă inviți la tine cu scopul declarat de a înota în piscină...

Brian râse, ghicind sfârșitul frazei ei.

— ... Și nici măcar nu reușim să ne scăldăm! Și, culmea-culmilor, mă inviți la cină și nici măcar nu mâncăm! Brian Anthony, cred că ești pe cale să...

— Să te seduc! completă el. Doamne, sunt descoperit! Am fost atât de neîndemânatic? o întrebă el cu un aer amărât. Credeam că sunt asul strategiei!

Clelia pufni în râs.

Când ajunseră în cameră, Brian puse sfeșnicul pe noptieră, se așeză pe pat și-și scoase încălțămintea înainte de a se lungi confortabil.

Clelia, rămasă în picioare, se simțea puțin stângace. Brian o privea fix și părea să aștepte ceva. Tânăra privi distrată flacăra care arunca umbre misterioase pe pereți. Domnea o asemenea tăcere, încât își putea auzi bătăile inimii.

El o privea mereu, tânjind parcă, și era mai frumos ca niciodată. Cămașa lui, pe jumătate deschisă, lăsa să i se vadă pieptul musculos.

Mesajul pe care-l citea în ochii lui nu lăsa loc la nici o îndoială asupra intențiilor lui.

Fără să-și dezlipească privirea de pe chipul lui Brian, ea își descheie încet și calm bluza, trăgând de timp, încântată să vadă strălucind în ochii bărbatului pe care-l iubea o vie luminiță de așteptare.

În viața ei Clelia nu mai fusese atât de îndrăzneață. Să se dezbrace astfel în fața unui bărbat, să se expună astfel privirii lui, îi cerea curaj și hotărâre. Dar dragostea o făcea să-și uite pudoarea.

Ea va fi exact femeia pe care Brian merita s-o aibă.

Bluza căzu la picioarele ei. Își descheie apoi sutienul, lăsându-l pe Brian să-i admire sânii obraznici.

Apoi șortul alunecă de-a lungul picioarelor și căzu pe parchet. Sosise momentul cel mai greu: acela de a-și scoate și ultimul obiect minuscul de îmbrăcăminte și de a rămâne fără apărare în fața lui Brian, extrem de vulnerabilă.

Trase aer în piept și o făcu.

Brian simți că sângele îi fierbe în vene. Niciodată nu mai văzuse un spectacol atât de excitant, dar și de emoționant totodată.

Această femeie atât de frumoasă era a lui! Avea niște coapse perfecte, picioare lungi, sâni rotunzi și tari...

Dar mai ales, între cele două coapse catifelate, exista acel loc misterios care-l înnebunea...

Se ridică pentru a-i șopti la ureche ceea ce simțea. Dar era posibil? Va reuși să-i descrie prin cuvinte efectul pe care-l producea asupra lui?

— Clelia...

Îi cuprinse mâinile, gândindu-se că poate asta îl va ajuta.

— E atât de greu, spuse el. Nu cunosc formula magică...

Prima oară când încercase să i-o spună, ea nu-l crezuse. Cum s-o convingă acum? Nu va crede ea că vorbele lui se datorează dorinței?

Clelia văzu emoțiile succedându-se pe chipul lui Brian. Simți că inima îi tresaltă în piept. Oare putea să spere? O va iubi într-o zi?

Se apropie de el și se ghemui la pieptul lui.

Blugii vechi pe care-i purta Brian se frecară de coapsele Cleliei și cămașa îi mângâia sânii goi.

El se aplecă pentru a o săruta.

— Clelia, repetă el. Dacă aș fi fost rege, regatul meu ar fi fost al tău.

Clelia îi mângâie spatele.

– Nu vreau un regat, îi mărturisi ea. Nu te vreau decât pe tine.

— Ești cea mai frumoasă, șopti el mângâindu-i pieptul.

Apoi începu s-o sărute pe ceafă, coborând până la umeri, amețit de parfumul ei. Câteva clipe, încurajat de mângâierile pe care i le dăruia frumoasa lui, rămase în admirația comorii care-i va aparține.

Clelia se trezi lungită pe pat fără să știe cum. Plăcerea și pasiunea puseseră stăpânire pe ea, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când făcea dragoste cu Brian.

El îi luă mâna pentru a o agita să-l descopere. Clelia lăsă la o parte orice pudoare, negândindu-se acum decât la plăcerea pe care voia să și-o ofere ei și lui Brian.

— Clelia, scumpa mea... oftă el.

La rândul lui, Brian o făcu pe Clelia să cunoască senzații necunoscute până acum, o făcu să tremure de plăcere și nerăbdare.

Se agăță de el, rugându-l să pună capăt chinului ei. Încet, cu blândețe, Brian o acoperi cu trupul lui.

— Dăruiește-mi totul, dragostea mea, îi șopti el la ureche.

Clelia își încolăci brațele și picioarele în jurul trupului lui atletic. El o pătrunse încet și profund, copleșind-o cu forța și puterea lui, făcând-o să țipe de plăcere și dorință. Totul dispăru în jurul lor, în afară de ceea ce luau unul de la altul, de ceea ce-și dăruiau unul altuia.

*

* *

Clelia se simți ușurată găsind casa în întuneric când se întoarse după miezul nopții.

Brian și ea își terminaseră cina, apoi se instalaseră confortabil pe canapea ca să stea de vorbă.

Când tânăra simțise că încep să i se închidă ochii de somn, se hotărîse să plece acasă.

Brian îi propusese s-o însoțească, dar ea îl refuzase.

Fu încântată să ajungă acasă și căscă îndelung în timp ce se dezbrăca, fericită că se poate culca în sfârșit. Fusese o seară de neuitat și nu se putea împiedica să surâdă amintindu-și detaliile.

În momentul când închidea ochii, auzi un zgomot.

Sări din pat, apoi se opri ca să se asigure că nu era doar rodul imaginației sale.

„Probabil că e tata, se liniști ea. I s-a făcut foame și s-a sculat să-și pregătească un sandviș, cum i se întâmplă de multe ori". Se hotărî totuși să verifice, ca să se liniștească pe deplin. Coborî scara în vârful picioarelor, traversă salonul și o luă pe culoar. Nu ardea nici o lumină. Apoi remarcă faptul că ușa de la camera tatălui ei era închisă. Deci nu ieșise și probabil că dormea dus. Clelia ridică din umeri, spunându-și că are o imaginație prea bogată.

— Sunt mai obosită decât credeam, își spuse ea ca să se liniștească.

Se pregătea să se întoarcă în camera ei, când un nou zgomot făcu să-i înghețe sângele în vene de spaimă. Nu mai încăpea nici o îndoială, cineva încerca să pătrundă în casă.

Capitolul 9

Frica o paralizează pe Clelia. Trecură câteva minute care i se părură cât orele și speră că hoțul s-a răzgândit.

Brusc, auzi mișcându-se clanța ușii de la intrare. Intrusul încerca să forțeze broasca. Cine era? Un asasin? Un violator? O s-o omoare înfigându-i un cuțit în spate sau împușcând-o în cap?

Închise ochii, îngrozită.

„Vernon!“ se gândi ea apoi. Putea fi asasinat în patul lui. Trebuia să facă ceva ca să-l protejeze.

Se îndreptă tiptil spre telefon și formă numărul lui Brian cu o mână tremurătoare.

El răspunse imediat.

— Brian, eu sunt, șușoti ea în receptor. Un hoț încearcă să pătrundă în casă.

Brian, care era pe punctul de a se culca, strânse cu putere receptorul în mână.

— Ești sigură?

— Da! E... e în spatele ușii de la intrare, îngăimă ea.

— Și tatăl tău unde este?

— El... doarme.

— Clelia, calmează-te! spuse el pe un ton liniștitor. Închide și sună la poliție. Sosesc imediat.

După ce puse telefonul în furcă, Brian se îmbrăcă rapid. Cu inima bătând nebunește și cu stomacul strâns de teamă, fugi până la mașină. Atunci își dădu seama că a uitat cheile. Înjură printre dinți și se întoarse. Dând ușa cu putere de perete, urcă treptele din patru în patru, înșfăcă cheile care se aflau pe biroul din camera lui și plecă în fugă.

Clelia avea nevoie de el! Clelia lui! În acea clipă, realiză că o iubea atât de mult încât era gata să-și riște viața pentru ea.

Tânăra telefonă la poliție și-și indică numele și adresa cât de calm îi fu cu putință. Se întrebă cum de bărbatul aflat la celălalt capăt al firului, putea fi atât de liniștit, când ea era pe cale să leșine de spaimă.

— O să trimitem imediat pe cineva, i se răspunse.

Clelia închise și se așeză pe jos, rezemându-se de perete.

Auzi din nou un zgomot, care de astă dată părea să vină de la ușa din spate. Își mușcă buzele ca să nu țipe. Trebuia să mai reziste câteva minute. Va primi ajutoare...

Tresări brusc, gândindu-se la Brian. Dacă ajungea înaintea polițiștilor și aceștia îl luau drept hoț? Tânăra se ridică înspăimântată.

„Ce să fac?“ se întrebă ea. Se duse fără zgomot până în sufragerie și căută din ochi o armă convenabilă. Sfeștnicul de argint i se păru cel mai potrivit.

În acel moment, un zgomot înfundat îi parveni din direcția ferestrei de la bucătărie.

Înghiți în sec, simțind un nod în gât: era singura fereastră pe care nici ea nici tatăl ei n-o închideau niciodată!

Înarmată cu sfeșnicul, traversă bucătăria în patru labe până la fereastră, apoi se opri să tragă cu urechea. Zgomotul semăna cu cel al unui scaun târșâit pe pământ. Hoțul avusese probabil ideea să-l aducă până la fereastră, ca să se urce pe el și să intre în casă cu ușurință. Clelia se lipi de perete, în spatele perdelei, ridicând sfeșnicul. Nefericitul! Dacă intra în casă, o s-o încaseze el!

Brusc, un zgomot de voci se făcu auzit. Clelia rămase cu gura căscată.

„Doamne! Probabil că sunt doi!“ gândi ea îngrozită. Cum o să se poată apăra de amândoi? Și Brian? Va fi învins într-o luptă doi contra unul...

I se păru că aude zgomotul unei mașini. Da, asta era. Portierele se trântiră.

„Doamne de-ar fi poliția!“ se rugă ea.

— Opriți-vă! strigă o voce bărbătească.

Niște bărbați vorbeau, dar ea nu reușea să-și dea seama dacă și Brian se găsea printre ei. Apoi se auziră bătăi în ușă.

— Deschideți, poliția! porunci o voce.

O ușurare imensă o cuprinse pe tânăra femeie. Se ridică și se repezi la ușă pe care o deschise dând-o de perete.

Brian și Vernon stăteau pe verandă, cu mâinile ridicate în sus. În spatele lor, doi polițiști țineau degetele pe trăgaciul revolverelor sprijinite între omoplații lor.

Clelia îi privi stupefiată pe amândoi.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— I-am zărit pe tipii ăștia doi dând târcoale în jurul casei. Dumneavoastră ați telefonat?

— Da, da, se grăbi să răspundă Clelia.

— Bătrânul stătea cocoțat pe un scaun sub fereastra bucătăriei și celălalt se afla în spatele lui, probabil ca să-l ajute.

Brian oftă cu un aer enervat.

— Clelia, spune-le, te rog...

— Gura! le porunci polițistul. Ăștia pretind că vă cunosc. Atunci mă întreb ce căutau sub fereastră la ora asta!

Clelia se uită urât la tatăl ei înainte să-l întrebe:

— De ce voiai să intri pe fereastră?

— Nu voiam să fac zgomot, îi explică Vernon. Polițistul râse sarcastic.

— Te rog, fetița mea adorată, spune-le că sunt tatăl tău și că locuiesc aici, o imploră Vernon.

— Explică-mi mai întâi, de ce toată această aiureală?

— Îmi uitasem cheia și nu voiam să te trezesc.

— Ei bine, ai reușit! M-ai speriat îngrozitor.

Clelia îi zâmbi unuia dintre agenți.

— Cred că a fost o neînțelegere. Acești doi bărbați sunt tatăl și prietenul meu. Dar vă mărturisesc că mi-ați face un mare serviciu dacă l-ați duce pe tatăl meu la comisariat. Cred că aveți niște corvezi pentru el: măturat, spălat W.C.-urile, cumpărături.

— Prefer să merg la închisoare, obiectă Vernon.

Îl privi pe Brian.

— O să plătești amenda ca să mă eliberezi, nu? adăugă el cu un aer vinovat.

— Ascultă, cred că e mai simplu să vii să dormi la mine în noaptea asta, îi propuse Brian.

— Formidabil! exclamă Vernon. Mă duc să-mi iau peria de dinți și vin imediat.

Se repezi în casă fără să-i mai arunce nici o privire Cleliei.

În acea clipă, Clelia observă că Brian era în picioarele goale și neîncheiat la cămașă.

— Îi știi partea! remarcă ea.

— Nu, deloc. Cred însă că toți avem nevoie de somn.

Unul dintre polițiști scoase un carnețel din buzunar.

— Am nevoie de câteva informații pentru raportul meu, spuse el.

Clelia îi răspunse la câteva întrebări, apoi Vernon reapăru cu o geantă mică sub braț.

— Acum pot pleca?

— Sunteți liber ca pasărea cerului, îi răspunse cel de al doilea polițist. Dar vă sfătuiesc să nu vă mai uitați cheile. Un bărbat de vârsta dumneavoastră nu trebuie să intre în casa lui pe fereastră. Mai ales dacă are inima slabă.

Clelia își ridică ochii spre cer.

— N-are inima slabă, șopti ea. Mintea e slabă!

Brian izbucni în râs și luă mâna Cleliei într-a lui.

— Îți mai e frică, acum?

— Nu.

— Te sun mâine.

— Îți mulțumesc că ai venit atât de repede, spuse ea. Ești întotdeauna prezent când am nevoie de tine.

*

* *

În cursul următoarelor săptămâni, Brian și Clelia își petrecură aproape toate serile împreună. Când Brian călătorea, Clelia scria povestiri pentru copii ca să-și treacă timpul. El îi telefona în fiecare seară și vorbeau mult.

Într-o zi, Clelia îl invită să vină să viziteze creșa ca să cunoască în sfârșit un loc despre care știa atâtea.

— Înțeleg acum de ce ești atât de mândră, îi spuse el cu sinceritate. Dacă aș fi tată, mi-ar plăcea un asemenea loc pentru copiii mei.

Clelia se simți încântată de compliment. Părerea lui Brian avea o mare importanță pentru ea.

Când îl prezentă educatoarelor, văzu din ochii lor că îl admiră. Clelia îl rugă apoi să le citească o poveste copiilor înainte de somnul de după-amiază. După ce termină de citit, el le puse câteva întrebări, la care ei se grăbiră să-i răspundă. Le vorbea pe un ton atât de firesc, încât copiii rămaseră încântați.

Când Clelia îi anunță că a venit vremea să doarmă, Brian își luă rămas-bun de la ei în mijlocul unui concert de proteste. El le promise să revină în curând și nu părăsi creșa decât după ce copiii adormiră.

*
* *

După câteva clipe Clelia intră în biroul ei, urmată îndeaproape de Myra care închise ușa în urma ei.

— Mi-ai zis că e doar un prieten, îi spuse ea Cleliei așezându-se pe canapea.

— Ăsta era adevărul.

— Îl iubești, nu-i așa? Și nu încerca să mă minți, fiindcă sunt cea mai bună prietenă a ta și te cunosc ca pe propriul meu buzunar. Ești îndrăgostită de el?

— Da, sunt îndrăgostită de el. Și ce-i cu asta?

Myra o privi cu atenție câteva clipe.

— Nu pari prea fericită. Ar trebui să strălucești de bucurie. În loc de asta pari îngrijorată.

— Așa și sunt. Mă poate părăsi de la o zi la alta.

Clelia îi înfățișă atunci prietenei sale situația profesională a lui Brian.

— Acum înțelegi, Myra? N-aș putea abandona niciodată atâția ani de efort și de muncă. Viața mea este aici. Am nevoie de stabilitate.

Myra reflectă câteva clipe, apoi dădu din cap.

— Trebuie să știi ce contează mai mult pentru tine. Dacă-l lași să plece pe Brian, vei pierde o ființă excepțională. Încearcă să fii obiectivă: este frumos, inteligent, blând și câștigă bine, ceea ce nu-i de neglijat. Nu găsești mulți ca el în vremurile noastre. Poți să ai încredere în mine, am experiență în domeniul ăsta. Spune-mi un lucru, șopti ea, e un amant grozav?

— Myra! protestă Clelia. Cum mă poți întreba așa ceva?

— Clelia, în numele prieteniei noastre...

Clelia începu să-și aranjeze hârtiile de pe birou, apoi rosti cu un aer nevinovat:

— Aș aprecia că are... optsprezece spre douăzeci.

— Optsprezece! exclamă Myra, ridicându-se.

— Cel puțin.

Myra o prinse de braț pe prietena ei.

— Știi ce penurie de „optsprezece“ există în acest moment pe lume?

— Da, dar asta nu înseamnă nimic dacă viitorul în comun e compromis. Așa stau lucrurile între mine și Brian.

— Atunci explică-mi de ce te lași din ce în ce mai mult antrenată în această poveste.

— Pentru că nu mă pot împiedica.

*

* *

Sâmbătă dimineața, Brian îi telefonă Cleliei.

— Dacă am pleca la Saint-Louis? îi propuse el.

— Saint-Louis? repetă ea, crezând că n-a auzit bine.

— Da, asta am spus.

— Când?

— Azi, imediat, răspunse el. Trebuie să asist la un colocviu lunea viitoare, continuă el. Am putea să ne petrecem acolo weekendul și să ne întoarcem cu mașina. Ce părere ai?

— Eu lucrez luni.

— N-ar putea să te înlocuiască cineva? insistă el. De exemplu, prietena ta căreia îi plac revistele... de artă?

— Myra? Da, poate. Dar nu l-am lăsat niciodată singur pe tata mai mult de douăzeci și patru de ore. Cine știe în ce poveste se mai bagă dacă nu sunt eu aici?

— Tatăl tău e perfect capabil să stea singur. Nu-mi mai oferi pretexte de genul ăsta, că nu ține! Gândește-te puțin

și acceptă! Am putea dormi împreună toată noaptea, fără să fii obligată să te scoli și să pleci. Ne-am putea trezi împreună. Am putea merge să ne bronzăm, continuă el. Apoi noi... Sunt obligat să fac și o schiță?

Clelia izbucni în râs. Era într-adevăr foarte tentant.

— De acord. Dar dă-mi puțin timp să aranjez lucrurile.

— Trec să te iau la prânz, îi răspunse el. O să mâncăm pe drum și o să sosim la Saint-Louis spre orele cinci.

Clelia aruncă o privire spre ceas. Mai avea două ore să se pregătească.

— La amiază? O să fiu gata.

— Pe curând, îi spuse el închizând telefonul.

Vernon dădu buzna în cameră.

— A sunat telefonul?

— Da, răspunse Clelia. Era Brian. Mă invită să merg în weekend cu el la Saint-Louis, îl anunță ea fără să-l privească.

Până în acea zi, nu petrecuse niciodată singură un weekend cu un bărbat și nu știa care va fi reacția tatălui ei.

— Ce părere ai? îl întrebă ea după câteva clipe.

— Nimic precis. Dar te previn de pe acum: nu vreau nepoți.

Clelia își ridică ochii spre tavan, simțind că se enervează.

— Am douăzeci și opt de ani și ceea ce fac nu te privește.

— Ba da, mă privește! Ce-o să se spună? Bunicul Vernon... ce bun e. O să creadă că sunt bătrân.

— Dar ai șaptezeci de ani! exclamă Clelia. Nu mai ești un adolescent. Când o să admiți acest lucru?

— Prietenii mei îmi dau cincizeci și nouă...

— Dacă tu ai cincizeci și nouă, înseamnă că eu nu am decât șaptesprezece.

— În acest caz, ești prea tânără ca să pleci singură într-un weekend cu un bărbat.

— Mă scoți din sărite!

— Mi-ai mai spus asta. Du-te repede să-ți faci valiza, înainte să se răzgândească Brian.

*
* *

Trecuse puțin de ora cinci când Brian opri mașina în fața unui hotel luxos. Un băiat îi deschise portiera Cleliei, în timp ce alți doi scoteau valizele din portbagaj. Apoi, cei doi îndrăgostiți fură conduși la recepție, unde Brian îndeplini formalitățile necesare.

Un bărbat se apropie de ei.

— Bună ziua, sunt Steven Palace, directorul hotelului. Suntem încântați că vă petreceți la noi luna de miere. După cum ați cerut, v-am rezervat apartamentul nupțial.

Domnul Palace făcu apoi semn celor doi băieți cu bagajele să-i urmeze până la ascensor.

Brian văzu expresia stupefiată de pe chipul Cleliei și se apropie de ea.

— Țineam neapărat să avem cea mai frumoasă cameră, îi șopti el. De fapt, doream apartamentul prezidențial, dar...

Nu-și putu termina fraza, deranjat de prezența celorlalte persoane din ascensor.

— Ceremonia a fost frumoasă, sper? întrebă politicos domnul Palace.

Brian își drese vocea.

— Hmm, da, vă mulțumesc de întrebare. Foarte frumoasă.

— Multă lume?

— Nu, răspunse Brian, care nu mai părea să se simtă deloc în largul lui. A fost ceva foarte intim.

— Și rapid, completă Clelia cu viclenie. S-a temrinat chiar înainte să înceapă, după cum mi s-a părut mie.

— Eu personal prefer căsătoriile făcute într-un cadru intim, remarcă domnul Palace. În zilele noastre oamenii fac atâta tapaj pentru ceremonia în sine, și o dată petrecerea terminată, tinerii căsătoriți nu mai au decât o singură dorință: să doarmă! Căsătoriile într-un cerc restrâns au ceva, cum să zic... mai deosebit.

— La noi vi s-ar fi părut într-adevăr ceva foarte deosebit, șopti Clelia.

— Am ajuns, spuse domnul Palace ieșind din lift. Pe aici, vă rog.

Meseră de-a lungul unui coridor lung înainte de a ajunge în fața unei uși pe care o placă de bronz anunța: *Apartament nupțial.*

— Cred că vă veți simți bine aici, spuse el lăsându-i să intre mai întâi pe băieții cu bagajele. Uitați, aici aveți un salon cu bar. Am pus șampanie la gheață.

Clelia își plimbă privirea uluită prin salonul superb. O mochetă bej acoperea parchetul și niște lămpi mici difuzau o lumină blândă, scoțând în evidență mobilele sofisticate.

— Și iată dormitorul, îi anunță domnul Palace deschizând o altă ușă.

Un pat imens, acoperit cu o cuvertură de mătase, trona în mijlocul încăperii. Într-un colț, o comodă în același stil adăpostea un televizor modern și o combină muzicală.

În sala mare de baie se găseau o cadă cu jacuzzi, două chiuvete de marmură aflate una lângă alta și o cabină de duș separată.

— E un apartament somptuos, spuse Clelia impresionată, revenind în salon.

Un vas mare cu flori sălbatice și un coș cu fructe proaspete erau așezate pe șemineu.

— Nu ezitați să ne sunați dacă aveți nevoie de ceva, domnule.

Brian dădea bacșișuri băieților. Apoi se întoarse să strângă mâna directorului.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el. Așa o să facem.

— Brian, îi spuse Clelia când rămaseră singuri, mi-a scăpat cumva ceva? O căsătorie, de exemplu?

— Am încercat să-ți explic adineaori. Apartamentul prezidențial era ocupat și atunci l-am ales pe acesta.

Clelia izbucni în râs.

— Ești nemaipomenit!

— Nu ești supărată?

— Din contră, mă simt flatată. Ți-ai dat atâta osteneală! Atunci, cum trebuie să mă port ca să semăn cu o autentică tânără căsătorită?

— Sunt bucuros că mă întrebi asta, fiindcă m-am gândit mult la această problemă. Primul lucru pe care trebuie să-l facă tânăra mireasă este să umple două cupe de șampanie, una pentru soțul ei și una pentru ea. Pe urmă, trebuie să se dezbrace și să intre în jacuzzi, cu cupa în mână. Pe urmă...

După zece minute, se aflau amândoi în jacuzzi, savurându-și șampania.

— Ce idee minunată! oftă de plăcere Clelia.

Brian își puse cupa pe marginea căzii. Trupul atrăgător al Cleliei, pe care-l zărea prin spumă, îl împiedica să se concentreze.

— Da, excelentă, dar mie mi-e cald, spuse el ridicându-se și privind-o fix. Vreau să ies.

Se ridică și se șterse cu un prosop, după ce-i întinse și Cleliei unul. O ajută să se șteargă cu prosopul mare și pufos, apoi o luă de mână și o conduse până în cameră.

— Ești frumoasă, îi șopti el cu o voce răgușită.

— Mă simt într-al nouălea cer, Brian. Te iubesc, declară ea tulburată.

Brian închise ochii din cauza emoției.

— Eu te iubesc de mult, spuse el. Dar m-am jurat să nu-ți mai repet asta, de... ultima oară.

— Nu te credeam sincer, îi mărturisi ea. Dar acum te cred.

Capitolul 10

— Trezește-te, am comandat să mi se aducă în cameră cina. Avem și cafea, dacă dorești.

Clelia se așeză pe marginea patului.

— Mulțumesc, o să mă servesc. Vrei și tu?

— Da, te rog.

— Ce frumos e! exclamă ea zărind masa acoperită cu o față de masă albă, cu clopote de argint așezate deasupra farfuriilor, flori și pahare de cristal.

Umplu două cești de cafea și se întoarse în pat, alături de Brian.

— Am dormit mult?

— Aproape o oră, îi răspunse el. În acest timp eu am lucrat.

— La ce oră trebuie să te duci mâine la ședință?

— La ora treisprezece.

— Te simți nervos?

— Nu prea. Știu ce am de spus.

Brian bău o gură de cafea.

Clelia știa că Brian e foarte aproape de a obține promovarea dorită. Și acest gând o deprima.

— Mi-e foame, spuse ea ridicându-se.

Weekendul fusese atât de plăcut! Cinaseră pe malul fluviului Mississippi. Dimineața vizitaseră orașul, apoi se plimbaseră pe plajă și noaptea, bineînțeles, fusese consacrată dragostei. Fusese minunat să se afle în compania lui Brian întreaga zi. El știa o mulțime de lucruri, o făcuse să profite de cultura lui, povestindu-i despre oraș și istoria acestuia. Nici măcar o singură clipă Clelia nu se plictisise și nici nu simțise nevoia de singurătate pe care o încerca când se plimba cu Vince.

Clelia ridică un clopot și descoperi pe farfurie doi homari splendizi. Simțea ochii lui Brian ațintiți asupra ei.

— La ce te uiți?

— La tine, răspunse el cu simplitate. Ești minunată când te scoli din somn, pielea ta este roz și proaspătă. Te-am privit mult timp dormind. Abia puteam să lucrez.

Ideea de a fi privită în timpul somnului o deranjă puțin.

— Mi-e foame, repetă ea.

Cinară, apoi se instalară pe balconul care oferea o priveliște splendidă asupra orașului, ca să stea de vorbă.

— Dacă am face o baie? îi propuse Brian după vreo jumătate de oră.

— Bună idee.

Se duseră în sala de baie, se dezbrăcară și se băgară în cadă.

— E atât de plăcut, observă Clelia cufundându-se până la gât în apa caldă. Dar mi-e teamă că o să adorm din nou.

— Te trezesc eu, îi spuse el, luând-o de picior prin apă.

— Nu, Brian! strigă ea râzând în hohote. Mă gâdil.

Încercă în zadar să-și tragă piciorul.

— Ah, nu! protestă el.

Îi înconjură talia cu brațul și o trase spre el ca s-o sărute. Clelia se lipi languros de el. Și apoi, dintr-o dată, se ridicară amândoi în picioare. Clelia simți că el o șterge cu un prosop pufos.

*

* *

Ajunși în pat, făcură dragoste cu pasiune, cu trupurile impregnate încă de căldura băii. Brian urmărea cu limba contururile armonioase ale corpului tinerei femei, care-l copleșea la rândul ei cu mângâieri îndrăznețe.

Când simțurile lor fură satisfăcute, se îmbrățișară șoptindu-și cuvinte de dragoste între două sărutări.

Brian se ridică să ia un măr din coșul cu fructe.

— Cât e ceasul? îl întrebă Clelia punându-și halatul.

— Zece și jumătate, îi răspunse el din salon.

— O să-i telefonez tatei înainte să se culce.

Clelia se îndreptă spre telefon și formă numărul de acasă. Nimeni nu-i răspunse însă. Puse jos receptorul, dezamăgită.

— O să încerc la doamna Joubert.

Anne răspunse la al treilea apel.

— Doamna Joubert? Sper că nu v-am trezit din somn. Clelia la telefon.

— Nu, nu mă culc niciodată atât de devreme, draga mea.

— Încerc să dau de tata. L-ați văzut cumva... din întâmplare? întrebă cu discreție Clelia.

— Nu, nu l-am prea văzut zilele astea, după incidentul cu mașina.

— Mulțumesc, doamnă Joubert, spuse Clelia închizând.

Rămase lângă telefon, cu un aer gânditor.

Brian încercă s-o liniștească.

— Nu-ți face probleme. Sunt sigur că e bine.

Mai petrecură un timp pe balcon. Brian vorbea despre una, despre alta, încercând s-o distreze pe Clelia care părea din ce în ce mai nervoasă. La miezul nopții îi telefonă din nou, dar tot fără succes. La ora unu, Clelia era înnebunită de grijă.

După douăzeci de minute, neavând încă vești despre tatăl ei, telefonă la informații. Brian se încruntă.

— Ce faci, Clelia?

— Sun la compania de autocare. E două noaptea. Trebuie să plec.

— Nu există autobuze la ora asta! Închide telefonul. Te duc eu, dacă trebuie.

— Dar tu ai mâine o întâlnire de afaceri. Trebuie să rămâi aici, protestă ea. O să închiriez o mașină.

— Bine, îmbracă-te, îi porunci el. Și fă-ți repede valiza.

— Dar...

— Fă ce ți-am spus!

După douăzeci de minute erau pe drum. Când Brian se opri la o benzinărie să facă plinul, Clelia se repezi spre cabina telefonică. Reveni după câteva clipe, cu o figură crispată.

— Nu s-a întors. Dacă-l găsesc în viață, îl omor cu mâna mea!

Își cuprinse capul între mâini, descurajată dar și furioasă.

— Am început să mă satur de trăsnăile lui! explodă ea. Ar trebui să înțeleagă că nu e singur pe lume și că ne face să înnebunim, din cauza iresponsabilității lui!

Brian demară în trombă.

— Când o să pricepi că tatăl tău are viața lui personală, la fel ca tine și mine?

— Tu ce-ai face dacă ar fi vorba de tatăl tău? Poate că e rănit sau muribund... se neliniști ea.

— Nu te gândești că dramatizezi puțin situația?

— Decât să te aud spunându-mi asta, mai bine nu mă conduceai!

— Dar îl înăbuși pe bietul bătrân.

— *Eu* îl înăbuș? repetă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu ești în măsură să mă înveți ceva în privința vieții

de familie. Regret sincer că grija pe care i-o port tatălui meu ți-a stricat weekendul.

— N-am zis asta! exclamă el scos din fire. De ce ești atât de nedreaptă?

— Ce știi tu despre obligațiile și responsabilitățile familiale? Tot ce te interesează e cariera ta. Puțin îți pasă de inimile sfărâmate pe care le lași în urma ta de câte ori îți faci valiza ca să părăsești un oraș! continuă Clelia, pradă unei mânii pe care nu reușea să și-o stăpânească.

— Nu-i adevărat!

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi.

— Nu avem nici un viitor împreună, noi doi, hohoti ea. Credeam că dragostea ta îmi ajunge, dar m-am înșelat. N-ar fi trebuit să ies cu tine. Nici nu-mi trecea prin minte ce mă așteaptă dacă fac asta.

— Greșești vorbind astfel. Eu te iubesc. Și n-am nici un chef să părăsesc Kansas-ul.

— Dar o să pleci, îndată ce vei putea. Încep să te cunosc, îi reproșă ea.

— N-o să fac asta cu inima ușoară. Sunt obligat, dar tu nu poți înțelege așa ceva.

— Atunci explică-mi!

Urmă o lungă tăcere.

— Ambiția mea se datorează fricii. Nu vreau să ajung în mină, ca tatăl meu.

— În mină? întrebă ea stupefiată.

— Da. Acolo a murit. Împreună cu fratele meu.

— Brian, nu știam nimic, spuse ea îndurerată.

— Iar pe mama mea, s-ar putea spune că tot mina a ucis-o. Nu și-a revenit niciodată după această tragedie. Cred că a murit de durere.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă cu blândețe Clelia.

— Când aveam cincisprezece ani.

Brian nu ținea cu adevărat să-i vorbească despre aceste amintiri dureroase, dar venise timpul ca ea să afle.

Îi povesti despre noaptea aceea groaznică pe care și-o petrecuse săpând alături de ceilalți bărbați, pentru a-i regăsi pe cei dispăruți. Apoi, despre felul cum o îmbrățișase pe mama lui care plângea în hohote, și o dusese în casă. Cum mama lui și el se luptaseră să se descurce singuri în viață și cum ea murise în somn din cauza unei crize cardiace.

Când termină de vorbit, Brian își dădu seama că Clelia plângea.

— Nu ți-am povestit toate astea ca să te înduioșez, Clelia. Voiam doar să înțelegi de ce fac ceea ce fac. Trecutul meu explică unele din acțiunile mele.

— Sufăr când știu câte ai îndurat, spuse ea. Nu te plâng, dar mă tem pentru viitorul tău. Te chinuiești singur, nu vezi? Niciodată nu vei fi obligat să lucrezi într-o mină. Privește cu luciditate situația ta! Ești inteligent, instruit și bine educat. Chiar dacă nu obții promovarea pe care o speri, nu vei fi niciodată obligat să lucrezi în mină.

Brian rămase tăcut, reflectând la cuvintele Cleliei.

*
* *

După patru ore ajunseră în fața casei ei, o dată cu răsăritul soarelui. În ciuda oboselii, Clelia sări din mașină și se repezi la ușă. Îngrijorarea ei nu făcuse decât să crească în timpul acestei interminabile călătorii.

Intră în casă cu Brian pe urmele ei și fugi până la camera tatălui ei, deschizând ușa fără prea mare speranță.

Vernon era în pat.

Clelia aprinse lumina, se apropie de pat și începu să-l zgâlțâie. Brian stătea în prag și privea scena fără să scoată nici un cuvânt.

— Trezește-te! striga tânăra femeie.

— Ce... Ce s-a întâmplat? Clelia? Ce cauți aici?

Trăia! O imensă ușurare o cuprinse, și avu chef să-l sugrume.

— Unde ai fost?

— În patul meu, de ce?

— M-ai speriat îngrozitor! De ore întregi te caut! Am alertat pe toată lumea, nebună de îngrijorare că nu te-am găsit acasă.

— M-am întors pe la trei dimineața. Myra m-a dus la festivalul de film.

— Cine?

— Myra, prietena ta. În fiecare noapte dau filme vechi. Am văzut *Casablanca* cu Humphrey Bogart, apoi *Șoimul maltez* și...

— Ți-ai petrecut noaptea la cinema? De ce n-ai anunțat-o pe doamna Joubert?

— Anne nu mai vorbește cu mine.

— Nu-ți închipuiai că o să-mi fac griji?

— Nu văd de ce faci atâta caz, fiindcă la urma urmei tu ai pus-o pe Myra să mă supravegheze. Și acum lasă-mă să dorm.

Văzându-l pe Brian care-i făcea semn, bătrânul îi zâmbi.

— Bună, Brian! îl salută el.

În acest moment, Clelia își reaminti de Brian. Se întoarse, dar el plecase deja.

Se repezi afară, exact la timp ca să vadă luminile din spate ale mașinii lui Brian dispărând în depărtare.

*

* *

La sfârșitul săptămânii, Clelia era cu moralul la pământ. Brian nu-i telefonase deloc.

Încercă să-i telefoneze ea, dar cum îi auzea sunetul vocii, Clelia închidea.

„Sunt o lașă!“ gândi ea. El nu voia s-o vadă, nici să-i vorbească. Era un mod ca oricare altul să părăsești pe cineva.

Tânăra femeie izbucni în hohote de plâns. Era derutată și disperată. Dar se decise să nu se lase învinsă atât de ușor. Voia ca situația să fie clară între ei.

Cu o mână tremurătoare, formă numărul lui Brian. Inima îi bătea atât de tare, încât se întrebă dacă n-ar fi mai bine să renunțe.

El răspunse însă chiar în acel moment.

— Sunt eu...

Îi era teamă că Brian n-o va recunoaște și adăugă:

— ... Clelia.

— Da?

— Hmm... Vreau să vorbesc cu tine.

— Aha, înțeleg.

— Ne-am putea vedea?

— Da, spuse el liniștit. În seara asta? Abia am sosit de la New York și încercam să dorm, dar un idiot tot sună la telefon și închide.

Slavă Domnului că n-o putuse vedea la față!

— Vii să luăm cina împreună? La ora șapte e bine? îi propuse ea.

— De acord. Pe curând.

Clelia închise, apoi se trânti epuizată pe canapea.

*

* *

Friptura era în cuptor și o salată care arăta splendid aștepta în frigider. O sticlă cu vin bun se răcea la gheață, în apropierea tacâmului pus pentru Brian.

Fără menajemante îl expediase pe tatăl ei ca să poată lua o cină în tête-à-tête. Îl obligase să se ducă la Anne Joubert ca să facă pace.

Brusc, se auzi soneria. Clelia tresări.

Când deschise ușa și-l văzu pe Brian, trebui să dea dovadă de multă voință ca să nu se arunce în brațele lui.

— Salut, se mulțumi ea să-i spună. Intră.

— Mulțumesc. Unde e Vernon?

— La Anne Joubert.

— S-au împăcat?

— Da, din fericire. Tata nu mai suporta singurătatea.

„Cine o suportă?“ gândi Brian.

— Sper că ți-e foame, spuse Clelia. Îți place lasagna?

— Da, foarte mult.

— Ai putea să deschizi sticla de vin până termin eu de pregătit masa?

— Cu plăcere. Ce frumos miroase!

Remarcă faptul că Brian avea un aer obosit și privirea tristă.

Cina se desfășură cu multe eforturi din partea ambilor. Se căzneau să vorbească numai banalități, neabordând subiectele care-i interesau cel mai mult.

Când ajunseră la cafea, Clelia era numai nervi. Ăsta era bărbatul pe care-l iubea ea? Bărbatul care o ținuse în brațe? Începuse să se îndoiască.

Se decise în cele din urmă să vorbească, pentru a rupe tăcerea care devenise insuportabilă.

— Brian, îți cer iertare. Nu voiam să petreci o noapte albă înainte de întâlnirea ta de afaceri.

Brian o fixă o clipă înainte de a-i răspunde. Ar fi vrut să-i spună că ultima săptămână fusese pentru el un adevărat iad, dar se abținu. Nu voia s-o rănească.

— Nu știu cum să-ți aduc la cunoștință vestea, Clelia. Am fost numit în postul pe care-l doream și de aceea am fost plecat la New York. Nu știam că se va întâmpla atât de repede.

Clelia simți că-i fuge pământul de sub picioare. Se prinse cu mâinile de brațele fotoliului.

— Îmi pare bine pentru tine, Brian, spuse ea cu un zâmbet forțat.

Brian se ridică de pe scaunul lui și veni să se așeze pe brațul fotoliului ei. Îi ridică bărbia pentru ca s-o poată privi în ochi.

— Clelia, hai să ne căsătorim. Vino cu mine la New York!

Ea își feri privirea, fiind gata să izbucnească în lacrimi.

— Știi bine că n-o să mă mărit cu tine. Nu pot.

— Nu vreau să te părăsesc, Clelia. Te iubesc.

— Oprește-te, te rog! Știi bine că nu pot să-l las singur pe tata.

— Ar putea veni cu noi, încercă Brian.

Dar citi un refuz categoric pe chipul Cleliei.

— Bine, foarte bine, se răzgândi el. N-o să mă duc.

— Ești nebun? Ai muncit atâta ca să obții această promovare. Trebuie să te duci, Brian.

— Postul nu mă mai interesează dacă nu vii și tu cu mine. Și la urma urmei, munca mea de acum nu e chiar atât de plictisitoare. Ca să nu mai vorbesc și de faptul că salariul destul de mare ca să întrețin o familie.

— Nu, Brian, protestă Clelia ridicându-se. N-o să te las să refuzi acest post din cauza mea. Chiar dacă nu pleci, n-o să mă mărit cu tine.

Văzu cum durerea alterează trăsăturile chipului iubit și nu mai avu decât o singură dorință, aceea de a-l strânge în brațe. Dar trebuia să fie fermă, chiar cu prețul suferinței pe care i-o producea. Nu-l putea lăsa să procedeze astfel. Într-o zi va regreta în mod sigur că a refuzat o situație pe care și-o dorise atât de mult, și i-o va reproșa.

— M-am gândit mult, continuă ea. Nu suntem făcuți unul pentru altul. Nu mă simt pregătită pentru căsătorie.

— Nu te cred! Mi-ai spus că mă iubești.

— Din păcate, m-am înșelat. A fost o atracție de moment.

Văzându-l că nu reacționează în nici un fel, Clelia insistă:

— Și în fond, de ce să facem situația și mai dificilă decât este? Cred că e mai bine să pleci acum.

Brian se ridică, îi aruncă o privire plină de reproșuri și, fără să scoată nici un cuvânt, părăsi încăperea.

Clelia rămase fără să se miște, cu respirația tăiată, până în momentul când auzi trântindu-se ușa.

*

* *

— Arăți îngrozitor! se căină Myra aducând două cești de cafea în biroul Cleliei.

— Nici nu mă mir, îi răspunse Clelia bând o gură de cafea. Mă simt îngrozitor.

— Nu te-ai împăcat cu Brian?

— Brian pleacă la New York ca să devină un bărbat bogat și important, îi răspunse Clelia.

— Și tu refuzi să-l însoțești?

— Da, într-un anume fel, recunoscu Clelia frecându-se la ochi.

Nu dormise decât două ore.

— Atunci probabil că te-ai înșelat asupra sentimentelor tale. Nu-l iubești, afirmă Myra.

— Ba da, îl iubesc! explodă ea.

— Nu destul ca să faci concesii. Și dragostea asta înseamnă. Este exact ca povestea cu Vince. Nu prezenta nici un risc: cum nu-l iubeai, n-aveai nevoie să-ți schimbi viața pentru el. Dar gândește-te puțin la concesiile pe care le-a făcut mama ta pentru tatăl tău. În mod sigur nu i-a fost ușor, dar nu putea concepe viața fără el. Dar tu? Concepi viața, viitorul tău fără Brian?

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi.

— Nu.

— Atunci, pune repede mâna pe el. Dacă nu, îți vei petrece restul vieții mușcându-ți mâinile. O să-i compari pe ceilalți cu Brian și n-o să reușești niciodată să fii fericită.

— Ai dreptate, Myra, rosti Clelia făcând repede ordine pe biroul ei. Prefer să fiu alături de el decât aici, înconjurată de aceste lucruri banale.

— Unde te duci?

— Întâi vreau să-i dau vestea tatălui meu. Pe urmă, mă duc la Brian ca să-l întreb dacă mă mai vrea.

— Și creșa? îi aminti Myra.

Clelia se afla deja în pragul ușii.

— Nu mă pot ocupa de toate, Myra. Pune-ți mintea la contribuție!

— Dacă așa stau lucrurile, îmi acord o mărire de salariu! strigă Myra după ea, dar Clelia n-o mai auzi fiindcă era deja departe.

*

* *

Ajungând acasă, Clelia se miră că găsește perdelele trase. Îi trebuiră câteva clipe să se obișnuiască cu întunericul. Atunci auzi un strigăt ușor de uimire.

Îi descoperi pe Vernon și pe Anne Joubert lungiți pe canapea, îmbrățișați.

— Ce cauți aici la ora asta? bombăni tatăl ei.

— Doamne! exclamă doamna Joubert ridicându-se.

— Eu m-am... hm... întors ceva mai devreme astăzi, spuse Clelia care se simțea îngrozitor de jenată.

— Plec la mine, șopti doamna Joubert părăsind încăperea.

— Stai pe loc, Anne! îi porunci Vernon. Acum sau niciodată trebuie să-i dăm vestea.

Se întoarse cu fața spre fiica lui.

— Anne a acceptat adineaori să se mărite cu mine, o anunță el.

— Să se mărite cu tine? Dar nu-mi închipuiam că voi...

— Nici noi nu știam înainte de incidentul cu mașina.

— Mi-ar fi plăcut să afli altfel, spuse Anne apropiindu-se de Clelia ca s-o ia de mână. Știi cât de mult am iubit-o pe mama ta. Vernon și cu mine am fost la fel de mirați ca și tine când ne-am dat seama de sentimentele pe care le nutrim unul pentru celălalt.

— Ne vom petrece luna de miere la Veneția, îi spuse cu mândrie Vernon.

Telefonul începu să sune.

— Ah, trebuie să fie Brian, spuse Vernon. A sunat și adineaori.

— Spune-i că mă duc la el chiar acum! îi strigă Clelia peste umăr, ieșind în fugă pe ușă. Apropo, când sărbătorim evenimentul?

Le trimise câteva sărutări din vârful degetelor și dispăru.

*

* *

După un sfert de oră, Clelia se arunca în brațele lui Brian.

— Vreau să mă mărit și să plec împreună cu tine, declară ea fără nici o introducere.

— Poftim?!

— Aș înnebuni fără tine.

— Clelia, te iubesc și te ador, spuse el cu dragoste, dar nu mai plec la New York.

— Nu înțeleg...

— Mi-am petrecut toată dimineața dând telefoane. Le-am spus că am întâlnit-o pe femeia vieții mele și că nu le pot accepta deci oferta.

— Brian! Ți-am interzis să faci asta!

— Lasă-mă să termin! Șefii cei mari s-au întrunit și au decis că-mi pot face foarte bine treaba și de aici. La urma urmei, Kansas se află în mijlocul țării. O să mă duc la New York din timp în timp, pentru reuniunile importante, dar nu prea des.

— Brian! E nemaipomenit! Dar și eu mă răzgândisem și eram gata să te urmez până la capătul lumii. De aceea am plecat mai devreme de la birou, ca să-i dau vestea tatălui meu. Și ce surpriză am avut intrând în casă!

Îi anunță căsătoria lui Vernon cu Anne.

— Vezi! exclamă Brian. Eu eram sigur de asta! Și ce intenționează să organizeze pentru a sărbători evenimentul?

— Cred că în cadru restrâns căsătoriile sunt mai...

— Intime?

— Exact!

— Am putea să ne întoarcem la Saint-Louis pentru luna noastră de miere, propuse Brian râzând.

— Vei călători mult?

— Din când în când. Nu te vei supăra pe mine?

— Nu, asta îmi va lăsa timp să-mi scriu povestirile pentru copii.

— Voi face din tine femeia cea mai fericită din lume, promise el luând-o în brațe.

— Este ceva deja făcut.

Se sărutară lung, neputând să se despartă.

— Clelia, aveai dreptate în seara aceea, în mașină, trebuie să încetez să mai fug de trecutul meu. Vreau să mă întorc acasă. A trecut atâta timp de când nu m-am mai dus să pun flori la mormitele lor...

— Te voi însoți, zise ea încet.

— Îmi dai încredere în mine, șopti el cu o voce caldă. Crezi atât de mult în mine încât devin și eu mai sigur pe mine. Dragostea mea pentru tine a învins toate temerile mele.

— Te voi urma întotdeauna, Brian. Și te voi iubi mereu la fel de mult.

Îl trase spre ea și pecetlui cu un sărut această promisiune.

Sfârșit